

አንኮበር

አንኮበር የአምሃየስ በር
አድማስ-ፈጠር ኬላ-ሰበር+
አንኮበር የአምባ ላይ አገር+
የኮረብታ ዲብ ያድባር ዛፍ
አንኮበር የአሰት ላይ አጥናፍ
ሰውር ምድር የአድማላት ጫፍ+
ባሥራ ሁለት እግር ሺዋ፥ እንዳሞራ ከግንድ አፋፍ
የተንሠራፈትሽ እመቤት፥ እንደታቦት በእምነት ድጋፍ
እንደራዕይ በከንፍ እርካብ
እንደጽላት በአየር ድባብ፥
አቀበት የደመና አዘል
መቀመቅ ዝንጀሮ ገደል
የመዲኖች ጭፍግ ጠለል።
መንዝህ ይጫ ጌራ ምድር
ሮይ-አንጀትላ ላሎ ቁጥር፥
ከወልቃ በር እስከጠራ
ከደንዝዜ እስከአፍቀራ
ባለመጣቀሻ ነፍጥሽ፥ ከካራ-መገን አይራራ፤
ግድም ኤፍራታ አንጸኪያ
የነበዛዝሽ መፍለቂያ፥

ከተጉለት ዳር እስከ እንሣሮ፥ ከነይገባዋል መግቢያ
ከጉራች በመለስ ማዶ፥ ከሙቀጪት ጅረት ወዲያ
ከጀራ እስከሰላላ፥ እስከጥዱ ሞረት አገር
አንኮበር የአሰት ድንበርሽ፥ የምድረ ገጽሽ ፈረፈር
ከመልክኦ-መሬት ደርዝ ጋር፥ አምባጓሮ እንዳለሽ ነገር
እንደአዞ መጋዝ መንጋጋ
ከኤፍራታ እስካርጐባ፥ ከቆላ እስከወይናደጋ
ከቤቶ እስከሸበቶ፥ ከጥቁር አባዬ ቡልጋ፥
ከወላሰማ እስከንሣሮ
በፈፋሽ አነባበሮ
ዙሪያ ጥግሽ ተተርትሮ
ሽቅብ ቁልቁል ተከርክሮ
ተረተርሽ ተቦርቡሮ
መቀመቅሽ ተሠርስሮ፥
አንኮበር የአምባ ላይ አገር ፉ
አድማስ-ፈጠር ኬላ-ሰበር፥ ፊ
ጠራ-ሲቄ የሠረቄ፥ ጠራ አምሃራ የአምሃየስ
የኩሩ አገር ጋሜ መለስ
የገር አገር ዳባ ለበስ
የነቸር አምሃ ፈስስ፤

አንኮበር 'ያታከልት' አገር፣ የነጻምዬ ምኒሊክ ፍንጭ
 የመርድ ዘሜ ቅኔ ምንጭ፣
 ለወረራሌ መገናኘት፣ ለነጣይቱ ስያሜ
 በመላክ-ሣንቃ ጎዳናሽ፣ ለጎንጸደሬ ለጎጆአሜ
 ለትግራይ አባት ለአጋሜ፣
 በሞፈር ውሀ ክናድሽ
 በቀጭኔ ጅረት ሽንጥሽ
 ከመገዘዝ ይፋት ግርጌ
 የነወልዱን መርሐቤቴ፣ ከአርግቢያት አስከገደልጌ፤
 ሰነፍ የደባ ሰው ሲሉ፣ ላም የጋላሞታ ሲሉ
 ከአባ ዳኘው ከሥዕሉ
 እንደአባ-ጉራች ጉዲሳ፣ ሺዋን ሲፈጥራት በምሰሉ
 ኃይለ-መለኮት ፀበሉ
 ዕድልሽ ሆኖ ነው ውሉ
 "አንኮበር ዕድግ" መባሉ?...
 አንኮበር የኬላ ለበር
 ከዓይኔ ከተማ ዳር-አገር
 ዘመን ወደ አንቺ ሲሻገር
 የነበርሺው ደን ውድማ፣
 እትብትሽ እንዲህ ሲለማ
 ማማ ምድርሽ መንዝህ ማማ
 ጌራ ምድርሽ መንዝህ ይጫ፣ ላሎ ምድርሽ መንዝህ ጭማ
 ከማፋድ እስከሮቢት ዳር፣ እስከ ዶቃቂት ከተማ፣
 ከሾላ ሜዳ እስከዓዋዲ፣ ከጣርማ-በር እስከአራድማ

ከገፈገፍ እስከንጋቻ፣ ከይፋት እስከወላሰማ
 ከአውስ አብዬስ ግሼን ማዶ
 በደጋሽ አናት ላይ በርዶ
 ጉንሽ ቡልጋ ተገድግዶ
 ፍርኩታ ንዳድ ተወርዶ
 በከሰም በረሃሽ ነዶ፣
 ከሸንኮራ እስከምንጃር
 አንኮበር "የመሄዴ" አገር-
 ከመረሬ አፋፍ መልሶ፣ እስከጨበሬ ምሐይ ዳር
 ከወግዳ ከነባሮ አገር፣ ከታላቅ አምባ ነጭ ሣር፤
 አንኮበር የአለት ላይ አጥናፍ
 ሰውር ምድር የአድማሳት ጫፍ
 የኮረብታ ዲብ ያድባር ዛፍ፣
 እንደራዕይ በክንፍ እርካብ
 እንደጽላት በአየር ድባብ፣
 አቀበት የደመና አዘል
 መቀመቅ ዝንጀሮ ገደል
 የመዲኖች ጭፍግ ጠሰል፤
 አንኮበር የአምባ ላይ አገፍ
 አድማስ-ፈጠር ኬላ-ሰበር
 አንኮበር የአምሃየስ በር።

ደኅና ዋይ እማማ

እዩ፥ እማምዩ፥ ደኅና ዋይ

ያሳወረሽ አሳወረኝ፥ ቀን የተጣባብን ሥራይ፤

ዓይኔ ዓይንሽንም አያይ

ያለ ጠር መጣረር ዕዳ፥ ወይ ያለባላንጣ ግዳይ

አቆላልፎን፥ አቆራርጠን፥ በዕንባ በትካዜ ብካይ

ዘመን የተፋው ሾተላይ፥

እዩ፥ በቃሽኝ፥ በቃሁሽ፥ ዓይኔሰ ዓይንሽንም አያይ....

በቃ እማማ እናት ዓለም፥ እማትነፍረ እማታቅማሚ

እማታሳጪ እማታሚ

አኔን በራበኝ፥ በጠማኝ፥ እንዲያ አብረሺኝ ስትጠሚ

ምነው ወተቱን ከጡትሽ፥ በጊዜ-ገፊ ታስቀሚ?

አንጀቱ ያንጀትሽ ቁራጭ፥

አጥንቱ ያጥንትሽ ፍላጭ

ሕይወትሽ የሕይወቴ ምንጭ፥ ወዜ የፍቅርሽ ወዝ ምጣጭ

ማኅፀንሽ የፍጥረቴ እማጭ....

ከእንግዲህ በቃሁሽ፥ በቃኝ፥ እማማ የነፍሴ ቁራጭ

ይበጠሰ ውልሽ ከውሌ፥ ቃሌ ከቃልሽ ይፈለጥ

ዓይንሽ ባይኔ ትል ዘነበ፥ በቃኝ፥ የኔው ብሌን ይፍረጥ

ብቻ በምን አንጀቱ ነው፥ አንጀቱን ባንጀቱ እምቆርጥ?

ይቆረጥ እንበል፥ ይገርለል?

ይረሳ፥ ይሙት፥ ይደምሰስ?

እርም አፈር እንበል ይበጠሰ?

ማኅፀንሽ ጽዋው መረዘኝ፥ ዘጠኝ ወር ያጠባኝ ገንቦ

ጡትሽ የደም ወተት ዘንቦ

ሆድሽ የቁሰል ምጥ ታልቦ

ባዳ ቅሪት ተመትሮብሽ፥ የእንብርቱ እልባት ተለብሮ

ደሜ በፋፋበት እትብት፥ ገፊ ዲቃላ ተቋጥሮ፤

በቃ እማማ፥ እማማዬ

መቀነቱ፥ ገበናዬ

በቃሁሽ አድባሬ፥ መቅኔ

ከእንግዲህሰ ላንቺ መጥኔ

አዬ ላንቺ አዬ ለኔ

ጫቅላዩን ባዘለ እቅፍሽ

ገፊ ጉግ ማንጉግ መፅነሰሽ

ጉምቱ ሾተላይ ማብቀልሽ....

አይሆንም አንጂ ከሆነሽ፥ ካለልሽ ካዘለቀልሽ

እግዚአብሔር ያሳድጋልሽ፤

አዎን፥ ቃል ለምድር ለሰማይ

ደገና ዋይ፥ በቃ፥ ደገና ዋይ
 ዓይኔ ዓይንሽንም አያይ፤
 ክፉም በጉም አናሰማ
 እንዲያው ደገና ዋይ እማማ
 እናት ዓለም የሰሜ አርማ
 የሕይወቴ ወዝ የዓይኔ ማማ
 እማትነፍጊ እማታትማሚ
 እማታሳጪ እማታሚ
 እኔን በራበኝ በጠማኝ፥ አብረሽኝ እምትጠሚ
 ጥቃቴን እምትጠቂ፥ ቁስሌን እምትታመሚ
 ፍሥሃዬን፥ ፈገግታዬን፥ ሳቂን ብቻ እምታልሚ
 አንቺ እማማ
 አንቺ የነፍሴ ልብ ዓልማ
 የዓይኔ ማማ....
 ምነው ጡትሽ ተጣረረኝ?
 በጊዜ-ገፈ ሰወጠኝ?
 እንዴት ይንጠቀኝ ሾተላይ?
 ቀን የተጣባብን ሥራይ
 ያሰኝታ ገብስተ-መና፥ የወገን የአጥንቴን ሢሳይ
 የደሜን ምንጭ የሕይወቴን ማይ
 የማገፀን የእትብቴን አዋይ?...

አዎን፥ ይብቃን እናት ዓለም፥ አንጀቴ ባንጀቴ ይቆረጥ
 አጥንቴም በአጥንቴ ይድፈጥፈጥ
 ቃሌም ከቃልሽ ይፈሰጥ
 የዓይኔም ውሃ በዓይንሽ ይፍረጥ
 ይረሳ፥ ይጥፋ፥ ይደምሰሰ
 እርም አፈር እንበል ይበጠስ....
 በቃ እማማዬ ደገና ዋይ
 የደሜ ምንጭ የሕይወቴ ማይ
 የማገፀን የእትብቴ አዋይ
 አሜን፥ ቃል ለምድር ሰሰማይ
 ዓይኔ ዓይንሽንም አያይ።

፲፱፻፶፫ ሱንዶን

ሊማ-ሊሞ

የሰማይ የምድሩ ኬላ፣ የየብስ የጠፈሩ ዋልታ
አይበገር የአለት ጣራ፣ አይመከተው መከታ
ሊማ-ሊሞ አድማስ ሰበሩ፣ በጉማ ፈለግ ይፈታ?
በትሬንታ እግር ይረታ?...
ሊማ-ሊሞ የቁም እርሙ፣ ሰማይ-አዘል ሊማ-ሊሞ
ክንፋ ከነካሰማው ዘሞ
ከጠፈር ውሃ ገድቦ፣ ለየብስ እንደማገር ቆሞ
ተጠማዝዞ ተጠምጥሞ
ከጽንፍ ጽንፍ አረምሞ
ከደባርቅ እስከ አዲ አርቃይ
አለት ከደመና በላይ
አዘንብሎ እንደ ሰማይ
እንደጠፈር ሽቅብ ሲታይ፤
ጉም አጥልቆ እንደቀሚሱ
ፀሐይን እንዳንገት ልብሱ
ተከናንቦ ተሸላለሞ
ተንደላቆ ሊማ-ሊሞ፤
ጨረር ባደመቀው ጭጋማ
ዙሪያ ዘርፋን እንደገዳግ
በንዳድ ሀሩር ምድጃ

ፍም አንጥፎ እንደ ሥጋጃ፤
ሰማይን ቁልቁል ዘንጥፎ
በብብቱ ጉም ታቅፎ
የእድማሳቱን ፍንጣቂ፣ ለእግሩ መርገጫ አርከፍከፎ፣
እንደፍካሬ ኢየሱስ ቃል፣ እንደሙታን የግዞት ሕግ
ተውተብትቦ ተጥለፍልፎ፣ ተቆላልፎ እንደዛር ድግ
በምድር በሰማይ ዳር ድንበር፣ በሕዋው ዓለም ክልል ጥግ
በሲኦል ጠፍር መሰላል፣ የብስ ከጠፈር ታድሞ
ጥጉን እንደራእዩ አውታር፣ ከነአከናፋ ቁልቁል ዘሞ
እንደእንጦርጦስ በር አጥር፣ በአለት ናዳ ተረምርሞ
የጉም ከናዱን እንደጣር፣ ወደ ምድር ማሳፀን ቆልሞሞ
እንደባቢሎን ግንብ አጥር፣ ቋንቋ ለቋንቋ አላድሞ
እልበገር አልደፈር፣ አልሰበር ያለን ከርሞ
ሊማ-ሊሞ የቁም-እርሙ፣ ጠፈር-አዘል ሊማ-ሊሞ
ዛሬ እንደበለት ሃጅ ፈለግ፣ በግብረ ጉንዳን ተተልሞ
ሰማይ ከምድር ተደላድሎ፣ ተኮትኩቶ ተከርከሞ
በዲማሚት ተፈልፍሎ፣ ድልድይ ይሁን ሊማ-ሊሞ?

ጎል!

ያንዱ ደስታ ላንዱ ዋይታ፡....

እባየው ጎል! እረገኝ ጎል!

ያንዱ ገነት ላንዱ ሲያል።

እንዲያ ነው ጎል አባ ቁርጡ

ያንን ሁዳድ ሙሉ ጀግና፡ ሲገላገለው ከምጡ።

አጫዋቹ ያፋን ፊሽካ፡ ሲነፋ ሲል ገና ሲያሾል

ሠራዊቱ ተሸቀዳድሞ፡ ከቅምጡ ሲኮለኮል

ዓይንና እጁ ከነነፍሱ፡ ብን ብሎ ሲንመለመል

ከአራጋቢው ጨርቅ ጋራ፡ ብትን ሲል ሲንጆለጆል

ልቡ ከኳስ ቀድሞ በሮ፡ ሽቅብ ሲጉን ሲሸቆለቆል

በገና እግር የተለጋ፡ የፊኛ ሩር ሲደባለባል

በሁለት ማዕዘን መካከል፡ ሾልኮ ተውዘግዝጉ ሲዶል

“ጎል!” ይባላል፡ እንዲያ ነው ጎል!....

ከዚያም ጎል አባ ቁርጡ

ያንን ሁዳድ ሙሉ ጀግና፡ ከገላገለው ከምጡ....

ምኑ ቅጡ! ምኑ ቅጡ!

ውጥንቅጡ፡ ብሽቅጥቅጡ

የጠርሙስ ሰባሪ ጉርጡ

የቡጢው ናዳ የፍልጡ

የተቺ አግቦ ብጥብጡ

የፈላስጣው መብለጥለጡ

የታዛቢው ማሽቃቢጡ

የእንካ ስላንቲያው ሽሙጡ

የእንካ እንጠጣው ጭልጥልጡ

ያፍና የጥፊ ድጡ

የሆድ ቁስል ፍርጥርጡ

ምኑ ቅጡ፤ ምኑ ቅጡ!

የተነፋ ሩር ተጉኖ፡ በእንጨት መካከል ባለፈ

ስንቱ ጉድ ከተለፈፈ

‘ያራዳ ጉቡዝ’ በከንቱ፡ እስከዚህ ከተማረረ

‘ጀግና’ እንዲህ ከተዋገረ

በነገር ከተዋቀረ

እከደከ! ማለት እንጂ፤ አንደዜም ጎል! እንዴም እረግ!

እበሽ ለእበሽ ሲጠራረግ

መቸስ ሌላ ምን ሲደረግ?

ፊኛ በእንጨት ውል በገባ

‘ጉቡዝ’ አጉል እየባባ

ነገሩ እንዲህ ከጠነባ

አፍና ደም ከተቃባ.....

ጭንቅላት እንደኳስ ሞልቶ፤ በኳስ ተሳከሮ ቢታወር

እርሰ በርሱ ቢሰባበር
 እረግ! እያልን የኅል መከር
 ዝም ብለን ከማየት በቀር
 አያሰችለን የሱ ነገር+
 የተነፋ ፍር ማባረር።....
 ያንዱ ዋይታ ሳንዱ ደሳታ+ እሰየው ኅል! እረገኝ ኅል!
 ያንዱ ገነት ሳንዱ ሲያል።

ለኳሰ 'አርበኛ' - ፲፱፻፷

አዴ አዳዬ

አዴ አዳዬ እመ-ምኔት
 የትውልድ መስታየት
 የዘመን ቅርቤ መክሊት
 የዕድሜ አንቀልባዬ+ ሞግዚት
 ቀን ማገረሽ አንቺ እጣዬ
 ጃጀሽ አሉኝ አዴ አዳዬ።....
 በሥጋትሽ ተንጠልጥዬ
 በአንገትሽ ማተብ ታዝዬ
 በዓይንሽ ጢሎሽ ተንጠልጥዬ
 በጮሮሽ ተሞካሽቼ+ በጉርሻሽ ውሽን ተብዬ
 በእንጉቻሽ ተከባክቤ+ በእንኮኮሽ ተደላድዬ፤
 ካፍ ከወጣ አፋፍ ነው ሲባል
 ለካሰ ነገር ይገለማል፤
 አዴ አዳዬ የአባዬ እናት
 ለምን ይሆን ያሉሽ አያትወ
 ባፍ ዝምድናሽን ሲያቀርቡት
 ለምሽን ሦስት እጥፍ ያራቁት?
 ከዚህ ወዲያ ምን ይበሉ
 አይሉት ነገር ብለውኝ+ ዋ ዕድሌ አለመታደሉ
 የአንቀልባ ማውረጃ እርካቤን+ አዳዬን ጃጅተሻል አሉ።

የዓይንሽ ብሉን ያ ብረቱ
 ያ የመለኮት ሰለቱ
 ካለማወቁ ያገደኝ
 ከምድጃ እሳት ያፈለኝ፤
 የእጅሽ ድባብ የሙቀቱ
 የፍቅርሽ ንቃት ፍጥነቱ
 መዳፍ ዳለሳሽ ድቀቱ
 ተግብር ያለ ሥጋቱ፤
 ክውድቀት አፋፍ ያቀፈኝ
 ክጋሬጣ የጋረደኝ+
 ያ እጅሽ የልጅነት ክንፌ
 ጣትሽ የድሆሽ መርገፊ፤
 አዳዬ መዳፍሽ ዘርፌ
 የትውልድ እም-አእሳፌ
 የዓለም መሻገሪያ ጠንፌ
 ቀን ማገረሽ አንቺ እጣዬ
 ጃጅተሻል አሉኝ አዳዬ።
 የዘመን አጥር አጠረን?
 የዕድሜ ግድግዳ ጋረደን?
 ሳንጣላ ሳንኳረፍ+ የትውልድ ማገር ለየን?
 ጊዜ ለጊዜ ነው እንጂ+ ዓይን ለዓይን አላሳይ አለን?...
 አዲ-አዳዬ አመ-ምኔቱ

የትውልድ መስታየቱ
 የዘመን ቅርሴ መከሊቱ
 የዕድሜ አንቀልባዬ+ ሞግዚቱ
 የሕፃን ዓለም አጥላዬ
 መከዳ መካበቻዬ+
 በቃ ላንቺ ወዮ አልልም+ ይብላኝልኝ+ ወየው እኔን
 ሞተሽ ሳለ ግማሽ ኖረሽ+ በእስትንፋሰሽ ግርሻ ሳጤን
 በበድን ሕይወትሽ ዋገምት+ በቁምሽ ግማሽ አሰከሬን+
 ላልገፋው በዕድሜሽ ዕድሜዬን
 ጊዜሽ ላይወሰን ዘመኔን
 በሰምሽ ሰይሜ ሰሜን+
 እዎን ይብላኝልኝ አኔን
 ወረቱ በምድር ለቀረው+ ያንቺ ሲዘመት በሰማይ
 ከእንግዲህ ቋንቋ ለቋንቋ+ ላንጣጣም ላንወያይ
 ባንቺ ገበያ ላልገበይ+ ላላገግም ባንቺ ሢላይ
 ዕቁብ ለዕቁብ ላንጣጣ+ ላልሞካሽ ባንቺ ጠባይ
 ዐመል ለዐመል ላንወያይ+ ሳድሌ ዕድልሽን ላያይ
 መቀነትሽ ላይመጥነኝ+ ላቲዘልቂ በኔ አደባባይ+
 ያንቺሰ አካቷል አዳዬ+ ይብላኝልኝ ለኔው አዋይ።
 ይብላኝልኝ አዴ አዳዬ+ ውለታሽን ላልከፈልኩት

በወዝሽ መጥናቴን እንጂ+ መጠንጠኔን ላልተማርኩት።

አቀርቅሮ ምድር ዓለም+ ዓይንሽ አፈር ሲቆረቁር

ሕልምሽ ሲቃ ሲያፍተለትል፥ ሃሳብሽ ጣር ሲቦረቡር፥
 ጣትሽ ጉድፍ ሲያጉደፈድፍ፥ ሕሊናሽ ቁልቁል ሲያተኩር
 አልፎ አልፎ እንኳን ቀና አትዪ
 የኔን ቀሪ ዓለም ዘብ-አረብ፥ አበለምልሜን እንዳታዩ፥....
 አዲ አዳዩ እሙምኔቲ
 የቅድመ ፍጥረት ምክንያቱ፥
 የሕይወት አማጭ ሰበቤ
 የመኖር ክብካብ ድባቤ፥
 ያንቺማ አካቷል እንግዲህ፥ የጊዜአችን ኬላ በሩ
 የዘመን ግድብ ድንበሩ
 የትውልድ አጥር ማገሩ
 አምባ ከአምባ ከፍሎ አግዘን፥ የናት ባዳ ሆኖ አድባሩ፥
 ታድመን እንዳልተጣመርን፥ ተሸልቶ እጣሽ ከአጣዬ
 ተቆራርጠን ተገንጥለን፥ ባይተዋር ሆነን አዳዩ፤
 በዕድሜ ናዳ ተገድቦ፥ የፍቅርሽ ሙቀት ጠልቆ
 የሥጋትሽ ምንጩ ደርቆ
 ያይንሽ ጨረር ለሉ ባርቆ
 ብርሃን-ወሰፈንጥሩ ዳሽቆ፥
 የለሜት ሮራሽ ዳለጠ
 የዕድሜሽ ውጋጋን ሟለጠ።

አዲ አዳዩ እሙምኔቲ
 የትውልድ መስታየቱ
 የዘመን ቅርሴ መከሊቱ
 የዕድሜ አንቀልባዬ ሞግዚቱ
 ቀን ማገረሽ አንቺ እጣዬ
 ጃጀሽ አሉኝ አዲ አዳዩ።

አዎን፥ በትውልድ ኬላ፥ የዕድሜ ሕመምሽ እኔ አያመኝ
 ቂም እንዳዘለ አበዳሪ፥ ካጥር ማዶ ነው እሚጠቅሰኝ፥
 ላንተም ቀን አለህ እያለኝ፥ ላልረሳው እያስታወሰኝ።
 “ጊዜ የጊዜ ነው እንጂ፥ አንቺ እኔ ነሽ፥ እኔ አንቺ ነኝ”
 ብልሽ፥ ላንደበት ወግ በቀር፥ እኔም አንቺም አንጠቀም
 ሕመሜን ላትታመሚ፥ ሕመምሽን ላልታመም፥
 የዘመን አጥር ከፍሎናል፥ አውቀነዋል፥ አንደለል
 ታድያን ጊዜ የጊዜ እንጂ፥ ድርም የዘለቁታ አደል።....
 እና፥ የነገ ጥሪዬን፥ ዛሬ በጥሪሽ አየሁት
 አዲ አዳዩ እሙምኔቲ፥ ጭንቁን በጭንቅሽ ለየሁት፤
 እንጂ፥ ካንቺ አልቋፈልም
 እኔ ቁለልሽን አልቋሽልም
 ጣርሽን አልጣጣርም፥
 በጉልበትሽ እንደጠናሁ፥ አንቺ በጉልበቲ አትጠኝም
 በወዝሽ እንደለመለምኩ፥ በወዜ አትለመልሚም
 ቁቤ ያንቺን መንጠቅ እንጂ፥ ዕዳ መከፈሉን አያውቅም

በጉርሻሽ መጥፍቱንም በቀር፥ መጠንጠኑን ከቶ አያይም፥
አዴ አዳዬ ብቻሽን ነሽ

ጣር እሚካፈልም የለሽ።....

ከናድሽን እንደ አለት ላይ ዛፍ፥ ቅርንጫፉን ለጭራሮ
ቦና እራቁቶት ተንጨፍርሮ

ለማገዶ ተሠንጥሮ፥

ለዛው ተሟጦ እንደ ሁዳድ

ተንጋሎ በህጋይ ምጣድ

አረህ ሥራ-ሥሩን ነድሎ፥ አጋልጦት ለቀትር ንዳድ፥

የዘመን ህሩር በሰለት

ግንዱን አክሰሎት በግለት፥

ከንፍሽ ዘሞ እንደዛር ጥላ፥ መዳፍሽ እርሮ እንደኩበት

ጣትሽ እንደአሞራ ኩምቢ፥ ጥፍርሽ እንደጥፍሩ ጉጠት፥....

ሰሜ እንኳ እንዲያ የምትወጂው፥ እንደምሥጢር ግር ሲልሽ

እንቆቅልሽ ሲሆንብሽ

ገጥታዬ ሲያሳስትሽ

ትዝታው ሲያስበረግግሽ

ሃሳብ እንደትንፋሽ ሲያጥርሽ

‘ጥም እንደቁም ነገር ሲያንቅሽ’፥

ውሃ ስትይ የሰንቅ ውሃ፥ ለግብር፥ለጣረ-ሞት ምስሽ

ለመንፈሴ ፋታ ልስጥ፥ ትዝታሽ እንዳያገረሽ

ከንፈሬን ጉንጭሽ አድርጌ፥ ከጭንቀትሽ በዚህ ልሽሽ

ሳትሞቺ ግማሽ ሙት ፊትሽን፥ በከንፈር ተሰናብቼ
ጣርሽን በዚህ ሸኝቼ

የወግ የይስሙላ አድርጌ፥ እፎይ ብዬ ፋታ አግኝቼ
መንፈሴን አስተባብዬ፥ ዕንባዬን በዚህ ገትቼ፤

ተሰናበትኩሽ አዳዬ፥ የትውልድ መስታየቴ

የዘመን ቅርሴ መክሊቴ፥ የዕድሜ አንቀልባ እሙምኔቴ፤

ተሰናበትኩሽ አዳዬ፥ በፍትሃት በከንፈር ጉዞ

በግማሽ ሙት ግማሽ ሙሾ፥ በይስሙላ አሰገንዝ፥

ብር ትር ይል የነበረ፤ የደምሽ ሙቀት ቀዝቅዞ

ሽው እልም ይል የነበረ፤ የገጽሽ ውጋጋን በልዞ

የፈገግታሽ መንጸባርቅ፥ ጥርስሽ ፈልሶ፥ ተመዝምዞ

የትዝታሽ ንቃት ፈዞ

የሰሜትሽ ብርሃን ቦዞ፥

ከሰል አፈር መሰል ቆዳሽ፥ በዕድሜሽ ገጣባ ተተልሞ

የእልፈት ትዝታ መዝገብሽ፥ በአልሞት ባይ ተስፋ ታግሞ፥

ብሌንሽ ቅስሙ ዶልድሞ

በዕድሜ-ምሽት ተጭለምልሞ፥

በሕይወት ምጥ ተረምርሞ፥

በደቂቅ ነፍሳት ውትብትብ፤ ክቅድመ ዓለም ተጠንጥነሽ፥

በእልፍ-አእላፍ ምእተ-ዓመታት፥ የትውልዴ ድልድይ ሆነሽ

ሰው በመሆን ኪነ-ሰበብ፥ ከዘመን ዘመን አሻግረሽ፥

በጥንተ-ፍጥረት አንቀልባ፥ በዕንስ የፍሬ ዘር ፀዳል

የአጥንቴ ካብ መሰላሌ፣ በተፈጥሮ ምግባረ ቃል፤
 እጣሽ ዞሮ ተዳረሰ፣ ቀንሽ ከቀንሽ ተጣባ
 አድፍጦ አስታምሞ አዝግሞ፣ ያው ወደ ምድራ-ከርስ አምባ፣
 አዴ አዳዩ እመ-ምኔቴ፣ ትከሻሽ ሞት አረበበ
 የትውልድ መስታየቴ፣ በረቂቅ ጥሪ ተሳበ፣....
 ጥላው በአናትሽ አንጃቦ
 በእርግብግቢትሽ ተከቦ
 በሕሊናሽ ገሮ ጠልቆ፣ በአንደበትሽ አኮብኩቦ፣
 በሌጣ ጀርባሽ ተጭኖ፣ ፊትሽን ቁልቁል አስተኩሮ
 ፍቃድሽን፣ ምኞትሽን፣ የሕልምሽን ቋት ሠርሥሮ
 ከዘር እንደተጣባ ዛር፣ በአስትንፋሰሽ ፅላት አድሮ
 እንደደራሽ ሙላት ቁልቁል፣ ተንደርድሮ አንደርድሮ፣
 ከዕለት ዕለት እየጠራሽ፣ እየሳበሽ ወደ ጥንፋ
 የዕድሜሽ ልንም በጁ ወድቆ፣ ተካቶ ሕልውናሽ በእርፋ
 ከጥንተ ዓለም መንታ ጉያው፣ ሊያዞርሽ ከፅንፍ እፅንፋ
 ሊያከናንብሽ በከንፋ፣....
 አንቺም በቦዘ ብሌንሽ፣ አርቀሽ እያስተዋልሺኝ
 በግማሽ አስከሬን ጣትሽ፣ በልማድ ብቻ እያሰሰሺኝ
 አዴ አዳዩ አላይህ አልሺኝ!
 በበድን እየዳሰሰሺኝ
 በደነዘዘ ደመ-ነፍስ፣ ቃትተሽ እያድበሰበሰሺኝ፣
 በርቱእ ሕልው ልቦና፣ አጥርተሽ አላውቅህ አልሺኝ።....
 አዴ አዳዩ አላይህ አልሺኝ።

አይሉት ነገር አይባል
 ካፍ ከወጣ አፋፍ ነውና፣ ነገር ይሳሳል ይሰፍፋል
 ደርሶ ካፍ-አፍ ይገለማል
 ይቀላል አጉል ይነፍሳል፣
 ያልተናገሩትም እንደሁ፣ ያው ነገር በሆድ ይቆርጣል፣
 ይሻላል ማሰላሰሉ
 ሳንጣላ መኳረፉ፣ አብሰልሰሎ መብሰልሰሉ፤....
 ዋ የጊዜ ኬላ በሩ
 የትውልድ አጥር ማገሩ፣ ድንበር አለማሻገሩ፤
 ዋ ዕድሌ አለመታደሉ
 የአንቀልባ ማውረጃ እርካቤን፣ አዳዩን ጃጅተሻል አሉ፤
 አዴ አዳዩ እመ-ምኔቴን
 የትውልድ መስታየቴን
 የሕይወት አማጭ ለበቤን
 የመኖር መርገፍ ድባቤን
 ዘመን ከዘመን አጠረን
 የዕድሜ ግድግዳ ጋረደን
 የዕትብታችን ግድብ ለየን።....
 አዴ አዳዩ ብቻሽን ነሽ ፈ
 ሞት እሚካፈልም የለሽ።

ለአደና ለጎሮምቲ ጉቴ ዳኛ - (፲፱፻፳ - ቦሎ)

የት አባቱ ሞትም ይሙት!

እባካችሁ ዘመዶቹ፥ ለሞት ሞትም አብሮኝ ይሙት
በሳቅ በደስታ ግደሉት
በሃሴት በዕልልታ ውገሩት
ከአጥንቴ በታች ቅበሩት፤
እባካችሁ ዘመዶቹ፥ ለሞት የልብ ልብ አትሰጡት
ናቁት አጥላሉት አውግዙት
በሙሾ ግንን አትበሉት
በሞቴ፥ እንዳታስደሱቱ።
እንደ ዶርዜ ወንድሞቼ
በሳቅ ታጅቤ ኮርቼ
ሞቴን በዘፈን ሞልቼ
በዳንኪራ ሰበቃና፥ በዘፈን ሆይታ አካትቼ
በሠርጌ ብቀበር ሞቼ
አፀድቅ ነበር ባትረሱ
በእንባ ውሌን ባታፈርሱ።

እባካችሁ ዘመዶቹ፥ በሳቅ ጉዞ ፍታት ፍቱኝ
በሙሾ ዋይታ አታጅሉኝ፤
እናቴም ፊትሽ አይክሰል
በአልልታ ብርሃን ይንበልበል፤

በእረፍቴ እንዳታፈኹብኝ፥
በሠርጌ እንዳታለቅሽብኝ።
ገጽሽ በጭንቅ አይወረስ
ልብሽ በኃዘን አይላበስ
በሆድሽ ሞት አይፀነስ
ዕንባ ባይንሽ አይቋጠር
የሞት ቅስሙ እንዲሰበር።
አዎን፥ አደራ፥ አደራችሁ፥ የሙት ውሌን ተቀበሉኝ
ደስታዬን ተካፈሉኝ
ለንሰሃ ሞት አደለም፥ ለፍሥሐ እረፍት አብቁኝ፤
በዶርዜ እስክስታ አስቀብሩኝ
በአልልታው ጉዞ አላጅቡኝ
በጦሩ ችቦ አሳጥሩኝ፥
ጭብጨባችሁ በሰልቴ ይውረድ
ዛፍ ቅጠሉም አብሮ እስኪረግድ፥
ሀገር ምድሩ ያቅራራ
ሀሴት ነው ይበል፤ ጆቢራ
ሠርጌ ነው፥ ይምታ ዳንኪራ።
እንዲህ ሰሜት ሲፍለቀስቅ፥ ሲፈነድቅ ሲግል ሃሞት
ቴማታው ሲዋጥ በላቦት

ሆይታ በሆይታ ሲራኮት

ማሳለፊያ መግቢያ ሲያጣ፥ ፍርሃት ገበናው ሲራቆት
መቃረቢያ ፍንጭ ሲያጣ፥ በእልልታ ሲወገር ብሶት....

ብቻ ነው፥ ሞት ራሱ እሚሞት።

እባካችሁ ዘመዶቹ ሰሞት፥ ሞትም አብሮኝ ይሙት!

በእልልታችሁ ግደሉት

በዳንኪራችሁ ውገሩት

ከአጥንቴ በታች ቅበሩት።

፲፱፻፳፫ - ዶርኬ ሠፈር

ሰቆቃው ጴጥሮስ

ከጴጥሮስ - ያቺን ሰዓት ቴአትር

አየ፥ ምነው እመ ብርሃን? ኢትዮጵያን ጨከንሽባት?

ምነው ቀኝሽን ረሳሻት?

እስከመቼ ድረስ እንዲህ፥ መቀነትሽን ታጠብቂባት?

ልቦናሽን ታዞራባት?

ፈተናዋን፥ ሰቀቀንዋን፥ ጣሯን ይበቃልላት?

አላንቺ እኮ ማንም የላት....

አውሮጳ እንደሁ ትናጋዋን፥ በፋሽስታዊ ነቀርሳ

ታርሳ፥ ተምሳ፥ በሰብላ

ሂትለራዊ እባጭ ጫንቃዋን፥ እንደኮረብታ ተጭኗት፥

ቀና ብላ እውነት እንዳታይ፥ አንገቷን ቁልቁል ጠምዝዟት

ነፍሷን ድጦ ያሰበረከካት

ሥልጡን ብኩን መፃጉፅ ናት፤....

እና፥ ፈርቼ እንዳልባከን፥ ሲርቀኝ የጋይልሽ ውጋጋን

አንቺ ካጠገቤ አትራቂ፥ በርታ በይኝ እመ ብርሃን

ቃል ኪዳኔን እንዳልረሳት፥ እንዳልዘነጋት ኢትዮጵያን።

አዎን፥ ብቻዬን ነኝ ፈራሁ

እሸሽግበት ጥግ አጣሁ

እምፀናበት ልብ አጣሁ፥

እማማ ኢትዮጵያን መንፈሴ፤ ተፈትቶ እንዳይከዳት ሠጋሁ....
 አዋጅ፤ የምሥራች ብዬ፤ የትብት ምግቤን ገድፈ
 ከናቴ ማገፀን አልፈ
 በኢትዮጵያ ማገፀን አርፈ፤
 ከአፈርዋ አጥንቴን ቀፍፈ
 ደሜን ከደሟ አጠንፍፈ
 ከወዟ ወዜን ቀፍፈ
 በሕፃን እግሬ ድኼባት፤ በሕልም አከናፈ ከንፈ
 እረኝነቴን በሰብሷ፤ በምድሯ ላብ አሳልፈ
 ከጫጩትና ከጥጃ፤ ከግልገል ጋር ተቃቅፌ፤
 በጋው የእረኛ አደባባይ፤ ከረምት እንደወዙ ፍላሽ
 በገጠር የደመና ዳስ፤ በገደል ሽለቆ አዳራሽ
 ከቆቅና ከሚዳቋ፤ ከኻግራ ጠረን ስተሻሽ፤
 በወንዝ አፋፍ ሐረግ ዝላይ፤ መወርወር መንጠልጠል ጢሎሽ
 ከፍልፈል ጋር ሩጫ ለገጥም፤ ከቀበሮ ድብብቆሽ
 ከናዳ ጫፍ ሣር አጨዳ፤ ለግት ሳሜ ትንሽ ግጦሽ
 ለጥጃዬ የሴት ግርዶሽ
 ለጥማድ በሬዎች ራት፤ ለማታቸው ትንሽ ድርቆሽ፤
 ለግልገሌ ካውሬ ከለል
 እማሳው ሥር ጐጆ መትከል
 ለፀሐይ የሾላ ጠለል፤ ለዝናብ የገሳ ጠለል፤
 ውሎ የንብ ቀፎ ማሰስ፤ ያበባ እምቡጥ ሲፈነዳ

የግጦሽ ሣር ሲለመልም፤ ሲለማሩ ሰደድ ሜዳ
 አዝመራው ጣል ከንበል ሲል፤ ከብቱ ለሆራ ሲነዳ
 ፈረስ ግልቢያ ለሸመጥጥ፤ ከወፎች ዜማ ስቀዳ
 ልቤ በንፋስ ተንሳፎ፤ በዋሽንት ዋይታ ሲከዳ....
 ያቺን ነው ኢትዮጵያ የምላት
 እመ ብርሃን እረሳሻት?
 ያችን የልጅነት ምሥራች? የሕፃንነት ብሥራት
 የሣቅ የፍንደቃ ዘመን፤ የምኞት የተሰፋ ብፅአት
 ያቺን የልጅነት እናት?
 አዛኚቱ እንዴት ብለሽ፤ ጥርሶችሽን ትነክሽባት?

 ለሜን በሐምሽ ለይሜ፤ ባገልግሎትሽ ለዋትት
 ከዜማ ቤት እቅኔ ቤት፤ ከድን ቤት አመዳሕፍት፤
 ካንቺ ተቆራኝታ ዕድሌ፤ ካንቺ ተቆራኝታ ነፍሴ
 ከቀፈፋ ደጀ ለሳም፤ ከቤተ ልሔም ቅዳሴ፤
 አኮ፤ ቀፎ፤ ዳባ ለብሶ
 ቅኔ ዘርፎ ግሥ ገሦ
 መቅደስ አጥና፤ ማገሌት ቆሞ
 በልብሰ ተክህኖ አጊጦ፤ በብር አክሊል ተሸልሞ
 እመ ብርሃን ያንቺ ጽላት፤ ነፍሴ ላይ በላት ታትሞ
 የመናኒው ያባ ተድላ፤ ረድ ሆኜ አብሮኝ ታድሞ፤
 ሕይወቴ እምነትሽን ጸንሶ

ሥጋ ፈቃዴ ተድሶ

ለሕንፃሽ መዲና ቆሞ፣ ለክብርሽ ድባብ ምሰሰ፤
ሰሜን በስምሽ ሰይሜ፣ ሆነሽኝ የእምነቴ ፋኖስ
ለዋዜማሽ ግሸን ማርያም፣ ለክብርሽ ደብረ ሊባኖስ
ሰርጥ፣ በወንበሩ አኖርሺኝ፣ በአንበሳው በቅዱስ ማርቆስ፤
ታዲያን ዛሬ ኢትዮጵያ ስትወድቅ፣ ከምትሰጪኝ ለፍርሃት ጦስ
ምነው በረኝነት ዕድሜ፣ ዓይኔን በጓጉጣት የሎስ
የጋኔል ጥንብ አንሳ ከንፎ፣ ወርዶ በጭለማ በርኖስ።
ባክሽ እመ ብርሃን ይብቃሽ፣ ባክሽ ምስሉ ፍቁር ወልዳ
ጽናት ሰጪኝ እንድካፈል፣ የእናቴን የኢትዮጵያን ፍዳ፤
ከነከሳት መርዝ እንድቀምስ፣ ከነደደችበት እቶን
የሷን ሞት እኔ እንድሞታት፣ ገላዋ ገላዬ እንዲሆን።....
አዎን፣ ብቻዬን ነኝ ፈራሁ
እምፀናበት ልብ አጣሁ።....

ሕፃን ሆኜ የአርግብ ጫጩት፣ አንዳንዴ ራብ ሲያዳከማት
ችጋር ከጉጆዋ ገፍቶ፣ እዛፍ ግርጌ ሲጥላት
እናቷ በርራ ደርሳላት
በእክናኗ ሙቀት ታቅፋት
እፍ አያለች ግንባሯ ላይ፣ ሕይወት ስትተነፍስላት
ወዲያው ነፍሱ ትዘራለች
ሽር-ብር-ትር እያለች።
ባክሽ አንቺም አትራቂብኝ
አመ ብርሃን እናቴ፣ ትንፋሽሽን እፍ በደብኝ

ፅናትሽን እፍ በደብኝ፣
ወይም ይቺን የሞት ጽዋ፣ ጥላዋ ነፍሴን ካፈናት
እንዳልጠጣት አሳልፈያት
መራራ ክንፏን ገንጥለሽ፣ ቀጠሮ፣ ቃልዋን ግደፈያት፤....
አስዚያም ጽናትሽን ሰጪኝ፣ ልጠጣው ኪዳነ-ውሉን
የኔ ፈቃድ እምነትሽ ነው፣ ያንቺ ፈቃድ ብቻ ይሁን።
እንደጳውሎስ እንድጸና፣ በፍርሃት እንዳልታሰር
በውስጤ ከሚታገለኝ፣ በሥጋ አውሬ እንዳልታወር
ለየዕለቱ ሞት እንዳልሰንፍ
የኪዳኔ ቃል እንዳይነጥፍ
ቃልሽ በሕሊናዬ ዲብ፣ ኃይልሽ በሕዋሴ ይረፍ።
ፍርሃት ቢያረብብኝም፣ አንቺ ካለሽኝ አልሠጋም
ኩርትም ብዬ እችልበት፣ እሸሽግበት አይጠፋም
የግማደ መስቀሌን ጉጥ፣ እታገስበት አላጣም፣
አስዚያማ ብቻዬን ነኝ፣ ኢትዮጵያም አላንቺ የላት
አንቺ አፅኝኝ አንድጸናላት።
አስርጪብኝ የእምነት ቀንጃ፣ ለሥጋቴ አጣማጅ አቻ
ለጭንቀቴ-መቀነቻ።....
አዎን፣ ብቻዬን ነኝ ፈራሁ
እሸሽግበት ጥግ አጣሁ
እምፀናበት ልብ አጣሁ....

እንቅልፍ ነው እሚያስወስድህ

“ዝም አልኳቸው ዝም ይበሉኝ

ትቻቸዋለሁ ይተዉኝ

አልነካቸውም አይንኩኝ”

ብለህ ተገልለህ ርቀህ

እውነት ይተውኛል ብለህ

እንዴት ተሰፋ ታደርጋለህ?!....

ተሰፋ አርገህሰ ምን ልትሆን፣ ወይስ ተሰፋው ምን ሲሆንህ?

እንቅልፍ እንጂ እሚያስወስድህ።

“አልጠራቸውም አይጥሩኝ

አይንኩኝ ሰሜን አያንሱኝ”

ብለህ እንዴት ትመኛለህ፣ እንደማይተዉህ ስታውቀው

የተወጋ በቅጥት ቢኛ፣ የወጋ መች እንቅልፍ አለው

የጅምሩን ካልጨረሰው?

የተበደለ ቢችልም

ቢሸሽግም ቢደብቅም

የበደለ ዝም አይልም።

እንዴት አሰችሎት ዝም ይበል? ለፍልፎ ከግሰለፍለቶ

አደል እንዴ የሱ ቤዛ፣ የበደሉ ጥቅም የግፉ

ሰላም መንሳት አደል ትርፉ?....

ዝምማ ካለ ጉድ ፈላ

ነገር በጤና ሲብላላ

እያደር ሲጣራ ጓላ

ግፉ ይፋ ይሆናል!....

ሰላምማ ከለገሠህ

ሕመምህ እየታወሰህ

ትዝታ እየቀሰቀሰህ

የሕሊናህ ሚዛን ረግቶ፣ ጉዳ ሁሉ ኩልል ሲል

ያደፈረሰው ሲያጠልል

እግዜር ያሳያችሁ ብለህ፣ ፍረዱኝ ጻፍኝ እንዳትል

ከነአካቴው ሳይጨርሳህ

ምን ቢሆን ሰላም አይሰጥህ።

እሱስ ቢሆን ያለትክሉ፣ ያላጥንቱ የሰላም ውርስ

ከቶ የማያውቀውን ቅርስ

ይሰጠኝ ብትል የት ይሆናል

ያልተዘራ መች ይዘቅላል?

የጓሮ ጉመን ሲያጠላ

አጥፊ ትሉን እንዲያፈላ

እንዲያው በነገረ ቀደም፣ እንደሉስ ለሙን ቢለፍፍ

ሰላምን የሰጠህ መስሎህ፣ በጉጉት ስታሰፈስፍ

ተለላልህ እንደቃተትክ፣ ተሰፋ አርገህ እንዳትል እርፍ።

እና ዘበት ነው ጥረትህ
በከንቱ ተሰፋ ማድረግህ
ላያዋጣ መመኘትህ
የሰላም ቅዠት ማየትህ
ምን ልትሆን? ምን ሊሆንህ?....
ይቅርብህ። በኔ ይሁንብህ
እንቅልፍ ነው እሚያስወሰድህ።

ለኤድዋርድ ሞንድላን - (፲፱፻፶፬ - ጳሬ ሰላም)

እሳት ወይ አበባ

እና፣ እንደኔና እንዳንቺው፣ የውበት ዓይነት የታወረ
እግረ ሕሊናው የከረረ፣
ባሕረ-ሃሳቡን ያልታደለ
የውበት ዓይነት የሰለለ
ለማይ ጨለማ ነው እንጂ፣ አበባ እኮ አደለም አለ።
ያልታደለ።

ሌት ከዋክብቱ እንደፀደደ
አጥለቅልቆን በቀይ አደይ፣
ለማይ ሥጋጃ አጥልቆ
ተሸለምልሞ አንፀባርቆ
ፈክቶ፣ አሸብርቆ ደምቆ
በአዝመራ፣ በአጥቢያ ዐፀድ ሰፍኖ
በዓደይ አዝርእት ተከሸኖ
በእንቁጣጣሽ ሰብል ታጥኖ
ኢዮሃ አበባዬ ሆኖ፣
ጨረቃዋ ከቆባዋ፣ ከሽልምልሚት እምቡጧ
ጧ ብላ ከለንኮፈንዋ፣ ተንዣርግኮ የእንኩይ ቡጧ፣
ድንግል ጽጌ-ረዳ ፈልቃ
ፍልቅልቂት ድምብል በቃ.....

ተንሠራፍታ የአበባ ጮርቃ፤

ታድያን ብሌት የጠጠረ

ባሕረ-ሃሳቡ የከረረ

የውበት ዓይነት የታወረ

ልቡ-ሕሲናው የሰለሰ

አይ፣ አበባ አደሰም አለ

አይ፣ እሳት አደለም አለ

ያልታደሰ።

ሰማይ ጨለማ ነው እንጂ፣ እሳት አደል ብሎ ካደ

እቶን በዓይኑ እየነደደ።

ከዋክብቱ እንደችቦ

በነበልባል ወርቀ ዘቦ

ከፅንፍ ፅንፍ አውሰብልቦ

ደመራው እየተመመ

እየፋመ እየጋመ፤

ደመና እንደ ንዳድ ሲነድ

መንጸባርቅ ሰደድ ሲወርድ

በራሪ ኮከብ ተኩሶ

በአድማሳት እሳት ለኩሶ....

ይኸ እንደኔና እንዳንቺው፣ የውበት ዓይነት የሰለለ

ሰማይ ጨለማ ነው እንጂ፣ እሳት እኩ አደለም አለ፤

ያልታደሰ፤....

ይቅር ብቻ አንናገርም፤

እኔና አንቺ እንወያይም፤

ለውይይት አልታደልንም

እንዲያው ዝም እንጂ፣ ዝምዝም።

አበባ አንሆን ወይም እሳት

ተጠምደን በምኞት ቅጣት

ሰመመን ባጫረው መዓት

ዕድሜአችንን እንዳማጥናት.....

እሳት አንሆን ወይ አበባ

በሕቅ-እንቅ ስንባባ

ባከነች ልጅነታችን፣ እየቃተትን ለናነባ።....

ፈራን፣ አዎን ፍቅር ፈራን፣

የነፍስን አንደበት ዘጋን፤

የዕድሜ ጠብታችንን ምጥ፣ የጣር ፅንሳችንን ልሣን፤

ልጅነት የለገሠንን

በመለኮት የቀባንን

በእሳቱ ያጠመቀንን

የፍቅር አምላክ በጥበቡ፣ በሥልጣን ያላበሰንን

ፈራን፣ አዎን እውነት ፈራን

የሰሜት እስትንፋስ ነሳን።

ብቻ ስይቶ ሳይለየን

በእንፋሎት ላብ እያጠነን፤

ዓይን ለዓይን እየገደበን
 ወይ አቅርቦ ላያቀርበን
 በይሉኝታ አጥር እያጠረን
 በአሉ ያልታ እየለየን
 በይስሙላ እየከፈለን፤
 እሳት ሳንሆን ወይ አበባ
 ተገድበን እምባ ለአምባ....
 እኔና አንቺ አንናገርም
 ቢያመንም እንወያይም
 እንዲያው እርጭ፣ ጭጭ፣ ዝም።
 በቃሽ ትዝታሽን ማሪኝ
 የሕልም-ሕመምሽን ታረቂኝ፤....
 ዓይንሽ ዓይኔን ሙት እንዳለኝ፤ ሰመመን ተግሣፅ ከሰማ
 ሙት እንዳሉት ከሞተማ
 ሂድ ቅር ሲሉት ከቀረማ
 ይሉኝታ ካደመጠማ
 ሲነቀፍ ከታዘዘማ
 አሜን፤ ይቅር እንግዲያማ፤
 ይቅር የወፎቹም ዜማ፤
 ይቅር ጨረቃንም እናይ
 ከቶ ሳም አለኝ በሰማይ
 ብኩን አይጨበጥ ሂሳይ

አይቀርም እንጂ ከቀረ፤ ይቅር ሲሉት ከቀረማ
 አይሞትም እንጂ ከሞተ፤ ሙት እንዳሉት ከሞተማ፤....
 አማን አልነበረም ያማ።
 በይ ሕመምሽን ታረቂኝ
 ሰቀቀንሽን ተማጽኚኝ
 ሰመመንሽን ይቅር በዪኝ
 እምትምሪኝ ከሆነማ፤ ማሪኝ፤ ትዝታሽን ማሪኝ፤....

ምነው ታድያን ድምፅሽ ራቀ?
 ምነው ልሣንሽ ረቀቀ?...
 የዓይንሽ ብርሃን ቀለስ እስ፤ የእንባ ወዝ እንዳጸጠረ
 ቃጥቶ እንደተውተረተረ
 የመከራ፤ የጭንቅ የምጥ፤ ስልባቦት እንዳቀረረ
 የደም ወዝ እንደነዘረ
 እንደተሰቀቀ ቀረ?...
 ምነው እንባሽን በጠረኩት
 ምነው ወዝሽን በዳሰስኩት
 ምነው ያይንሽን ውጋጋን፤ ነበላባሉን በቀረብኩት
 መንጸባርቂን በሞቅኩት....
 ምንም እንኳን ባልደርሰብሽ፤ ባልቀርብሽ፤ በሃሳብ አንቅቼ
 በእስትንፋስ ተንጠራርቼ
 ብደርሰብሽ፤ ብዳስሰሽ፤ የነፍሴን ሕዋስ ዘርግቼ

የረቀቀብኝ ፈለግሽን፥ ጠረንሽን በምጥ እሽትቼ
 እንደጽላት ፋናሽ ግርጌ፥ ገጹን ግንባሬን ደፍቼ፥
 የተላለምኩብሽ ትቢያ፥ እሳት አትሆን ወይ አበባ
 ያለፍቅር እንባሽ ላይረባ
 ያለሰመመን ወለባ
 ቡጡ ካልተንዘረገገ፥ ካልተፍለቀለቀ ቅሰሙ
 የነበልባልሽ የፍሙ
 የቆባሽ የሰልምልሙ
 የብሌንሽ የመብራቱ
 የወለፈንጥርሽ የእሳቱ
 የገጽሽ የእቶን ግማዱ
 የፍላግሽ የንዳዱ.....
 አረ ይብቃን መቃጠሉ፥ በዓይን ወላፊን መለብለቡ
 ያለፈርጁ ያለባሕሉ፥ እሳት አይጭር ሰው በቀልቡ
 ፍም አዝሎ ላይዘልቅ ልቡ፥
 አጉል ምን አቀጣጠለን
 አስቀድሞ ሳያድለን?
 በሰመመን ግግን እንጂ፥ በመውደድ ለምልሙ አላለን።....
 ድባብ እንደራቃት ቆሌ
 ባሀር እንደገባ አሞሌ
 እንዲያው በሕልም አባይ ገንገ፥ ለትዝት መራወጥ ፎሌ
 አረ ወዲያ ይብቃን ይቅር

ይኸ የዓይን አዋጅ ብር ትር
 ወዝ አይወጣው ድብን እርር.....
 አበባ እንሆን ወይም እሳት
 ተቅበዝብዘን በሃላብ ምትሐት
 ለጽድቅ አልበቃን ለኃጢአት
 ለነፍስ ወይ ለሥጋ ብፅዓት
 ወድቀን በሕልም ዓለም ቅጣት
 ፈርሰን በሰመመን መፃት....
 ታዲያን ምን መናገሪያ አለን? ድዳው ልባችን ዋይ ይበል!
 ዕውር ነፍሳችን ይንበልበል
 እስትንፋሳችን ይቃጠል
 እንጂ፥..... እኛማ ተረግመን
 መቼ መነጋገሪያ አለን?
 የእርግግን ቢሆን ነው አዎን፥ እንጂ ከየት መጣ ዐመሉ
 ላንዲት ፋታ ላንጠቀም፥ በደስታ ጉሕ በፀበሉ
 በብርሃኑ በፀዳሉ
 ለአሉ ያልታ ለሰም ብቻ፥ ለይሰሙላ መደለሉ?
 የተደሰትን ማሰመስሉ
 ለማሰመስል መታለሉ?
 በፍቅራችን መዋሸቱ
 በነፍሳችን መደለቱ? በፍቅራችን ግፍ መዋሉ?
 እርግግን እንጂ ትርጓሙ

ሌላ ምን ሊባል ነው ለሙ?
 አንቺም የወግ ገባር ሆነሽ፤ እኔም የይሉኝታ ባሪያ
 የልብን ወሰፈንጥር ጮራ፤ ደፍነን ለሃሜት መደለያ
 የመውደድን ቆባ ከላ፤ የፍሥሃን መጥለቅለቂያ
 የሊቃን የምሥራች በር፤ የእልልታውን መታበያ
 የፍቅርን እቶን ሰንኮፈን፤ የጣር የምጡን ገበያ
 የነፍሰን የእርግብግቢት ፍንጭ፤ የምጣችንን ማጥለያ፤
 የመውደድን ቆባ ገፍፈን
 ሽሉን በአመዳይ ለብልበን
 ዲካውን በጢስ አፍነን
 አውተፍትፈን፤ አድበለብሰን፤ አንገዋለን ምሰን ቀብረን
 ከቶ ለኛ እንዳይታደግ
 እንዳያብብ እንዳያሠርግ
 የመውደድን አምላክ ፈለግ
 ቀብረን በይስሙላ በወግ
 እልተረገምንም ካልንማ፤ ሞት እንጂ ሕይወት ካላየን
 ያለፀጥታም ድምፅ የለን....
 ባያድለን.... ባያድለን=....
 ያውም ይኸ አልበቃ ብሎን፤ ሞትን እንደፍቅር ፀንሰን
 የወግ የማዕረግ እጣቢ፤ የጉራ መስዋዕት ሆነን
 መውደድን በለም ገንዘን
 በይስሙላ ጢስ አፍነን

ላፍ ዳረጎት ፍቅርን ከደን
 ውቃቢያቸው አምላካቸው፤ ያይብናል እንላለን!
 ይባላል፤ አምን ይባላል
 “ይታደሏል እንጂ መቸሰ፤ ዕድልን መች ይታገሏል?”
 መውደድ ለሞት አደግድጉ
 ለዕድር ወግ ለዕቁብ ለሸንጎ
 ለተዝካር ለፍትወት ድርጉ
 ለአደባባይ ይምሰል ልቅሶ
 ለእውነት ውጦ ለሃሰት ቀምሶ
 ለይሉኝታ ተለባብሶ....
 እልተረገምንም ካልንማ፤ ሞት እንጂ ሕይወት ካላየን
 ያለፀጥታም ድምፅ የለን
 ባያድለን.... ባያድለን=....
 አንቺም ከሌላ ጋር ብትውይ፤ እኔም ከሌላ ጋር ብውል
 ባምሳያ እንጂ ላንቺው ሥዕል
 የኔ ልኪ ካንቺ ላያልፍ
 በሌላ እካል አንቺን ለማቅፍ፤
 ሌላዬቱን ባንቺ አምሳያ
 የሥጋ ምሌን ልወጣ፤ ያንቺን ሕመም በሏ ሳቢያ፤
 በገላዋ እንቺን እያየሁ
 በዓይኗ ዓይንሽን እያሰብሁ
 በጠረኗ አንቺን እያሰሰኩ

በአካልዎ አንቺን አየዳሰሰኩ
 ለምሽን ከሰሟ እያሳከርኩ
 በእስትንፋሷ እያነበነብኩ
 አንቺን በዚ ውስጥ ካቀፍኩ
 በማገፀኗ አንቺን ከፀነሰኩ+
 በሰው ቅርፅ አንቺን አንጮ
 በሰው ጭንቅ አንቺን አምጮ
 እዚ ያንቺ ቋት ሆነቺኝ
 በሥጋዋ አንቺን ሰጠችኝ፤
 እያየሁ አዲን ሳላያት
 እያቀፍኩ እዚን ሳላቅፋት
 አንቺን አይቼ በዚ አካል....
 አንቺን አቅፈ በዚ አምሳል
 እያየሽው የግፍ ግፈን
 በሰው ኃጢአት መዋሌን
 ዕቃ አድርጌ መጠቀሟን
 በሰው ሥጋ አንቺን ማቀፈን....
 ምነው ደርሶብሽ አይተሽው
 የኔን ግፍ በሰው ውለሽው
 የፍትወት ግብር ልትከፍዱ፥ የፈጸምኩትን ፈጽመሽ
 በሰው አካል እኔን አቅፈሽ
 በሰው ጭንቀት እኔን ፀንሰሽ፤

መውደድን ለወግ ማገዱ
 ፍቅርን ለቧልት መካዱ
 ሳንደሰት ደስ እንዳለን
 ለይስሙላ አለመሰለን
 ውቃቢያቸው አምላካቸው፥ ያይብናል አንላለን!....
 አልተረገምንም ካልሸማ፥ ሞት እንጂ ፍቅር ካላየን
 ያለፀጥታም ድምፅ የለን።
 እሳት ሳንሆን ወይ አበባ
 ዘር ነሳቶን ለወግ ገለባ
 ፍሬ አጥተን ለወሬ አላባ
 ለጉጉት ሽል ሰናደባ፥
 አበባ አንሆን ወይም እሳት
 ተሰለምልመን በእውነት ፍርሃት
 ሳንኖር በሙት ሕይወት ሥጋት
 ወይ ሳንሞት በቁም-ሞት ፍትሐት
 ተይዘን በሃሳብ-አታምጣ
 በ-አይነግሩት የቁም ስቅል ፅጣ
 ከቶ ሳያሸት ባጨጨ
 ሳይጠጣ በመነጨ
 ሳይፈጠር በተቀጨ!....
 የኛን ከቶ አይወለድ ፅንሰ
 አፍ አይነካው የጽላት ጥቅስ

የሕመም የሰመመን ውርስ
 የኛን ሾላ በድፍን ቅርስ
 እኔና አንቺ እንወያይም፡
 በሞት እፍ ብናገግምም
 በምጥ ጦር ብንሰበርም
 ዝም እንጂ እንነጋገርም
 እንናገረው የለንም።
 ምኞት ብቻ ነው እሚርበን
 ላናገኘው ላያጠግበን፤
 ዕጣችን በጣር ታግሞ
 በዘለዓለም አረምሞ፡
 እሳት እንሆን ወይ አበባ
 እንዲያው በልብ የምጥ እንባ
 ተከናንበን ሰናደባ
 ተሸሽገን ሰናነባ....
 ዓይኔ አንቺን፡ ያንቺ እኔን ሲሰብ
 ለዓይኑ ሥጋሽ የጧፍ ምግብ
 ላናገኘው ላንጠግብ
 ያንቺ እኔን የኔ አንቺን ሲያርብ.....
 ልጅነትሽን ሳታካብሽ፡ ዕድሜሽን ምን ሳትሠራበት
 አባክንሺው ባክንሸበት፡
 ልጅነቴን ሳላካብት፡ ዕድሜዬን ምን ሳልሠራበት

አባክንኩት ባክንኩበት፤
 እግዜር የሰጠኝን ዕድሜ
 ሰንጀባረር አጣጥሜ
 አበባዬን ላቤን ወዜን
 የልጅነት ቆባ ቁቤን
 ምን አረኩት? ምን አረግሺው?
 አባክንኩት፡ አባክንሺው፡
 ባክንሸበት፡ ባክንኩበት።
 ተሰፋና ምኞት ለጸጋሽ፡ ማዕጠንቱን ብቻ ሳውቅበት
 ነፍሴን ሰነፍሰሽ መስዋዕት፡ ግዳይ ስጥል ባደግሁበት
 ለሞገሰሽ ሃሌ-ሉያ፡ ለእድባርሽ በሰገድኩበት
 ሳንፈጠር በሞትንበት
 ሳናብብ በረገፍንበት
 ሳንጠና ባረጀንበት
 አበባ ወይንም እሳት፡ መሆኑን ብቻ አጣንበት።....

ታድያን እንደኔና እንዳንቺው፡ የውበት ዓይኑን የታወረ
 እግረ ሕሊናው የከረረ
 ባሕረ-ሃሳቡን ያልታደለ
 የውበት ዓይኑ የሰለለ
 ሰማይ ጨለማ ነው እንጂ፡ አበባ እኮ አደለም አለ።
 ያልታደለ።....

ሌት ከዋክብቱ እንደፀደይ
 አጥለቅልቆን በቀይ አደይ
 ሰማዩ ሥጋጃ አጥልቆ
 ተሽለምልሞ እንጸባርቆ
 ፈክቶ፣ እሽብርቆ ደምቆ
 በአዝመራ፣ በእጥቢያ ፀፀድ ሰፍኖ
 የዓደይ አዝርእት ተከሽኖ
 በዕንቁጣጣሽ ለብል ታጥኖ
 ኢዮሃ አበባዪ ሆኖ፣
 ጨረቃዋ ከቆባዋ፣ ከሽልምልሚት እምቡጧ
 ጧ ብላ ከሰንኮፈንዋ፣ ተንዠርግጉ የእንኮይ ቡጧ፣
 ድንግል ጽጌ-ረዳ ፈልቃ
 ፍልቅልቂት ድምቡል ቦቃ.....
 ተንሠራፍታ የአበባ ጮርቃ፣
 ታድያን ብሌት የጠጠረ
 ባሕረ-ሃሳቡ የከረረ
 የውበት ዓይነን የታወረ
 ልቡ-ሕሊናው የሰለለ
 አይ፣ አበባ አይደለም አለ፤
 አይ፣ እሳት አይደለም አለ፤
 ያልታደለ።....
 ሰማይ ጨለማ ነው እንጂ፣ እሳት አደል ብሎ ካደ

እቶን በዓይኑ እየነደደ።
 ከዋክብቱ እንደችቦ
 በነበልባል ወርቀ ዘቦ
 ከዕንፍ ዕንፍ አውለብልቦ
 ደመራው እየተመመ
 እየፋመ እየጋመ
 ደመና እንደንዳድ ሲነድ
 መንጸባርቅ ሰደድ ሲወርድ፣
 በራሪ ኮከብ ተኩሶ
 በአድማሳት እሳት ለኩሶ....
 ደሽ እንደኔና እንዳንቺው፣ የውበት ዓይኑ የሰለለ
 ሰማይ ጨለማ ነው እንጂ፣ እሳት አኮ አደሰም አለ፣
 ያልታደለ።....

ደቅር ብቻ አንናገርም፣
 አኔና አንቺ አንወያይም፤
 ለውይይት አልታደልንም ,
 እንዲያው ዝም፣ እንዲያው ዝም.... ዝም።
 አበባ አንሆን ወይም እሳት
 ተጠምደን በምኞት ቅጣት
 ሰመመን በጫረው መዓት
 ዕድሜአችንን እንዳማጥናት፤....

እሳት አንሆን ወይ አበባ
 በሕቅ እንቅ ስንባባ
 ባክነች ልጅነታችን፥ እየቃተትን ሰናነባ።
 ሳንፈጠር በሞትንባት
 ሳናብብ በረገፍንባት
 ሳንጠና ባረጀንባት
 አበባ ወይንም እሳት፥ መሆኑን ብቻ አጣንባት።

ለአሳምነው ገብረ ወልድ - (፲፱፻፷ - አራት ኪሎ)

አስቀመጡህ አሉ!

እኮ ስምህን ማን ብለው?
 አሁንም “የሉሉ አባት” ነው?...
 ወይስ አዲስ ቀየሩልህ? ሰየሙህ ዳግም አጥምቀው?
 እንደ አንኮል ማንጠልጠያ፥ በጥሰው ሌላ ቀጥለው?
 “አስቀመጡህ” ብለው አሉኝ፥ በል እሳቲ ይኸ አማርኛ ነው?
 አንተና እኔ የምናውቀው?
 ወይስ ዘመኑ ወሰደው?...
 እኔማ አላመንኳቸውም፥ በዚህ በቋንቋ ጋጠ-ወጥ
 ለማጥላላት ለሟሸሟጠጥ
 “የሉሉ አባት-የሉሉ እናት” ብለን ስንቆለማመጥ
 ፍቅራችንን ለማንጓጠጥ
 ትዳራችን እንዲናወጥ
 ልጃችን ቅስሙ እንዲቆረጥ
 የተደረገ ዘዴ ነው፥ ቀንተው የሠሩት መበለጥ
 እንጂ ተቀመጥክስ ቢሉኝ፥ ምንህ ምኗ ላይ ሊቀመጥ?
 ደሞስ ስምህን ማን ሊሉት?
 አሁንም “የሉሉ አባት” ነው፥ ወይስ ቆርጠው ሊቀጥሉት?
 “አስቀመጡህ ብለው አሉኝ”
 አጉል ነግረውኝ ላይጠቅሙኝ
 ሊያሳዝኑኝ፥ ሊያስተክዙኝ...

እኔማ አላምንም አልኳቸው፡ ሰአፌ እንኳን እንዳልሳሳት
 ለምን ደስ ይበለው ጠላት፡
 መዘባበቻ እያረገ፡ ለምን ይሳቅ በኔ ጥቃት
 አንተም ሃሰት ነው በላቸው፡ እባክህን የሉሉ አባት።
 አስቀመጡህ ብለው ቢሉኝ፡ ጥላ ድባቤ ተደፋ
 አለኝታዬ እዋዩ ጠፋ
 ቀንም የሃሜቱ ሹክሹክታ፡ ሊት ብቸኝነቱ ክፋ
 ቀየኦችንም ቀዘቀዘ፡ ጐጆኦችንም ነፋስ መታው
 ሉሉም ጥርጣሬ በዛው
 የኔንም ተስፋ ዕድሜ ገባው፡
 ንብረታችን ወሬ ንዶት
 ትዳራችን ቆፈን ውጦት
 ስሜቴም ወዙ ተጣጣ
 መካበቻዬ ዋስ ቢያጣ፤
 መመኪያዬ ተከተተ
 ዕጣ ክፍሌ ተሸለተ
 ገበናዬ ተራቆተ፤
 እባክህን የሉሉ አባት፡ እኔን ባትምር ስሜን ማረኝ
 መታወቂያ መጠሪያዬን ስሜን ብቻ ይቅር በለኝ
 ባይሆን የሙት ሚስት ይበሉኝ፡ የቅምጥ ሚስት አታሰኘኝ፤....
 ጥሞናህ እንኳ ቢሸሸኝ
 ልቦናህ ባያስታውሰኝ

በስም እኮ የሉሉ እናት ነኝ።
 እና ባክህ ተለመነኝ
 ስሜን እንኳ አታሳድፈኝ፡
 የሙት ሚስት ነው እሚሻለኝ
 የቅምጥ ሚስት አታሰኘኝ።
 እምን በኔ ይሁንብህ
 እኔና ሉሉ ነን ስምህ
 ከኛ ወዲያ ማን ሊያውቅልህ?
 ብትሞትስ እንደኛው ያህል፡ ካንተ ሞት ማ ሊጋራልህ?
 እንደኛው ሆኖ ማ ሊባባ?
 እንደኛው እንባ የማ እንባ?
 እንደኛው እንጀት ማ ቆርጦት?
 እንደኛው እጦት የማ እጦት?
 እና በኔ ይሁንብህ
 የኔም የሉሉም ነው ስምህ።
 የቅምጥ ልጅ፤ የቅምጥ ሚስት፤ መባል ሽታው እያስጠጋም
 የእውነት ሞት ግን ከቶ አይገማም
 ቅስም ሰብሮ አይቀረናም ፡
 የስም ሞት ነው ክብርን እሚያም።
 ያም ሆኖ እኔ አልተቀበልኩም
 ነገራቸውን አልዋጥኩም
 ምንም በግትር አንደበት፡ አስቀመጡህ ብለው ቢሉም
 እስካሁን በጀሮዬ እንጂ፤ በልቦናዬ አልሰማሁም።

ምንም ቢሆን የሉሉ አባት፥ ውስት እንዳመቸው ደማ
 ግርዶሽ እንዳወዘው ሲኖር፥ እንደ ወዶ ገባ ኮርማ
 ተነስ ሲባል ብድግ የሚል፥ ተኛ ሲባል የሚተኛ
 በዳረጉት እንደፋፋ፥ የፍርፋሪ ሱሰኛ
 ጉልበቱን ለጉርሻ ግብር፥ እንደሸጠ ቀሰብተኛ
 አደሰም ብዬ ክጃለሁ። ነገሩ ባይዋጥልኝ፥
 እመኚብኝ ብሰኸኛል፥ እወቅልኝ ባታውቅብኝ
 ባይሆን የሞትን ክንድ እንጂ፥ ውርደት ማቀፍ አይሆንልኝ
 ዋሽቼ እንደሁ የሉሉ አባት፥ ዋሾ ብለህ መስክርብኝ።
 መስክርብኝ የሉሉ አባት፥ ባንተ አምኜ አልሰላሰሰ
 ምን አባቱ እርሜን ላውጣ፥ እምነት ቢሞት አይታደስ
 አሳማ ነው እንጂ ጨዋ፥ ወደ ትፋቱ አይመለስ
 ያስቀመጡህ ቢያስቀምጡህ፥ ልቤ ነው እንጂ እውነት አትፈርስ።
 የተሰማውስ ቢሰማ
 በነጋሪት ቢያስተጋቡት፥ ባፍ ሹክሽክታ ቢገለማ
 ሰም እንጂ ፍቅር አይገማ።

፲፱፻፳፩ - አምቦ

አ ባ ይ

አባይ የምድር ዓለም ሲሳይ
 የቅድመ-ጠቢባን አዋይ
 አባይ የጥቁር ዘር ብሥራት
 የኢትዮጵያ ደም የኩሽ እናት
 የዓለም ሥልጣኔ ምስማክ
 ከጣና በር እስከ ካርናክ
 በጡትሽ እቅፍ እንዲላክ
 ለራህ ለፀሐዩ ግማድ፥ ለጣህ ለክዋክብት አምላክ
 ከጥንተ-ፍጡራን ሮራ፥ የመነጨሽ ከኩሽ አብራክ።
 አባይ የምድረ-ኩሽ መኩሪያ
 በቅድመ-ታሪክሽ ጥርጊያ
 ከደም-ቢያ እስከ ኑ-ቢያ
 ከሚምፊስ እስከሚሮኤ
 በሥልጣኔሽ ትንሣኤ
 ከዴልታሽ እስከ ዴር-ሠልማን
 ከኡመ-ራህ እስከ ኡመ-ዱርማን፤
 አባይ የአቴስ የጡቶች ግት
 ለዓለም የሥልጣኔ እምብርት፤
 ጥቁር አባይ የጥቁር ምንጭ
 የካም የሥልጣኔ ፍንጭ፤

አንቺ የምድረ ዓለም ሲሳይ
 በረሃውን ጥሽ ግዳይ
 ሰሃራን እንዳክርማ ተልም
 ሰንጥቀሽው በወዝሽ ደም፥
 በጥበብሽ ሥርወ-ፍና
 አንቅተሽ ባንቀልባሽ አዝሰሽ፥ የቅድመ ታሪክን ዝና
 የራምሴስን አቡ-ሲሞቦል፥ የመነስን ልዕልና
 በአልፋ የአልሙጋን ሐውልት፥ የቢያ-ሃንኬን ፍልስፍና
 በኮማምቦ የሰባቃን፥ በናፖታም የኤዛና
 ፈላኤ የአቴስን ምኩራብ፥ በልቅጽር የአሞንን ዜና፤
 አባይ ታላቅ ቅድመ-ተስፋ
 የኪነት ጉባኤ አልፋ፥
 ረቂቅ አባይ ያንቺ መገን
 ምጥቀትሽ አይተንተን፥
 የእጅ ማሰነሻሽ በረከት
 ግብርሽ ከአድማላት ሲከትት
 መንግስያሽ ከዕለት ዕለት
 መሻገሪያሽ ካመት-ዓመት
 በመስዋዕት ሲወድቅልሽ
 በዝማጫ ሲፈሰልሽ
 በመመለክ በመመስገን
 ጽላትሽ ከዘመን ዘመን

በአዝርአት አበቅቲሽ ሲታጠን
 አቤት አባይ ሳንቺ መገን፤
 አባይ ረቂቅ የጠቢብ ዘንግ
 የከዋክብትን ሠልፍ ደርግ
 የጨረቃን ጉዞ ፈለግ
 አስቀምረሽ በጠቢብ ዘንድ
 በፍላሽሽ ውጣ ውረድ
 በሙላትሽ ሚዛን ረገድ
 የሰማይን ጥርጊያ መንገድ፥
 የጊዜ መለኪያ ስዓት፥ ዜጊት ባንቺ ተቀምራ
 ከቴቢስ እስከዳንዳራ
 ብሥራትሽን እንደደመራ
 ሥልጣኔሽ እንዳበራ፥
 የመጽሐፈ-ሙታን ዜና
 አድርጎሽ ቅድመ-ገናና
 ዛሬ ወራቱ ራቀና
 ምድረ-ዓለም ያንቺን እድናቆት
 ፈለጉን መሻት ተሰናት
 እንዲህ ባንቺ መንከራተት
 ታሪክ ወሮታሽ ጠፍቶበት
 ትላንት በባዕድ ጨሽት
 ዛሬም ባላዋቂ ሁከት

ቋንቋ ለቋንቋ ቢራራቅ
 የቅድሚያሽ ንድፍ ላይፋቅ
 እዚህ ደማም እዚያ ተማም
 መባልሽ ብቻ ባይበቃም
 የቅርበሽ ጭብጥ ይዞታ
 ሆሄታሽ እለካልተፈታ፤
 አባይ ፋናሽ የሕልም ርቅ
 ፈለግሽም ቢሆን ደቂቅ
 እንዴት እንዴት ነበር ብለን
 ካልደረሰንበት ፈልፍለን፤
 የጥንቷ አባይ እንዴት ትሆን
 አባይ-አቢይ አባይ-ግዮን
 ከምንጪ የጥበብ ሳሎን
 ግሪክ ፋርስና ባቢሎን
 ጭረው በቀዱበት ሰሞን፤
 አባይ የአማልክት አንቀልባ
 የቤተ-ጥበባት አምባ
 ከኩሽ የቅድመ-አበው ብሁል
 ከተራራሽ አናት ቁልቁል
 የሰው ዘር የታሪክ-ፊደል፤ ገና ከፅንሱ ሲረቀቅ
 ሲሰይም የእትብቱን ቆባ፤ ምጥቀቱን ለማንጸባረቅ
 ዘለዓለሙን ለማሳወቅ
 እስከሜዲተራኒያ፤ ጢስ እሳትሽ ሲፍለቀሰት፤
 ዓባይ አቢይ፤ ዓባይ ግዮን

ለአማልክቶች አምላክ ለአሞን
 የኪነት ምንጩ እምትሆን፤
 ለእሩስ ርቱእ አክናፋት
 ለነጻዮናይሶስ አባት
 ከእምብርትሽ የፀሐይ አምላክ፤ ተቀሰቶ በሰማያት
 ያረበበብሽ እንደ እሳት፤
 ጥቁር አባይ የጥቁር ምንጭ
 የካም የሥልጣኔ ፍንጭ
 የቅድመ ታሪክሽ ጥርጊያ
 ከደም-ቢያ እስከ ኑ-ቢያ፤
 የኢትዮጵስ ደም የኩሽ እናት
 አባይ የጥቁር ዘር ብሥራት
 የዓለም ሥልጣኔ ምስማክ
 ከጣና በር እስከ ካርናክ
 በጡትሽ እቅፍ እንዲላክ
 ለራህ ለፀሐይ ግማድ፤ ለጣህ ለከዋክብት አምላክ
 ከጥንተ-ፍጡራን ጮራ፤ የመነጩሽ ከኩሽ አብራክ፤
 ሰሃራን እንደምሁር ተልም
 ያለመሰምሽ በወዝሽ ደም፤
 የቅድመ-ጠቢባን አዋይ
 አባይ የምድር ዓለም ሲሳይ።

ለየኔታ አሥረስ የኔሰው - (፲፱፻፷፬-ቴቤሲ፤ ሙታን-ኩተማ)

መሄዴ ነው

ባር ባር አለ ሆዴ፣ ልቤ መሬት ለቆ
ሊያከንፈኝ እንዳይሆን፣ አለግብሩ መጥቆ
አለአስተዳደጉ፣ አለባህሉ ወድቆ።
ሽው አልም ሽው አልም፣ ልቤ ወፌ-ይላላ
በመስተፋቅር ቀስት፣ በሮሮ ምህላ
እንደደመና አከናፍ፣ እንደጮራው ጥላ
ሽው አልም ሽው አልም፣ ሽው አልም ይላላ።
ነሽጠው፣ ሽፈጠ፣ ሂደ ሽመጠጠ
በመስተፋቅር ጦር፣ በሮሮ አመለጠ።

፲፱፻፳ - ቤልግሬድ

ዶጋሊ

ምፅዋ አፋፍ ላይ ምጥ - ፅዋ
ዶጋሊ-ግለት ሀሩርዋ
ከአለት ፍርኩታ ከጫፍዋ
ቆጂል ቃፊር ጠባቂዋ....
ዋ!
ምነው ብቻህን አሉላ
በንዳድ እምትቆላ!
“ቱርክ-ፓሻው” ኩሩ አበሻ
ብቻህን በእሳት ፍል ዋሻ
ግንባርክን እንዳኮሰተርክ፣ አቅጣጫህን ሳታላቅቅ
በዶጋሊ ጣር ብርቅርቅ
ዕፁብ ድንቅ አሉላ ዕፁብ ድንቅ!
በዚያ በምጥ-ጽዋህ ንዳድ፣ በዚያ በአዱሊስ እሳት ጭንቅ
በእቶን ጥሩር፣ በምድር ፍም ትጥቅ
ቃፊርክን ሳታፈራርቅ
ምነው አሉላ ብቻህን፤ ብቻህን እምትጠብቅ....

፲፱፻፳፫ - ጉርጉስም

በረን (የሙርቲ-ጸሎት-ጥሪ)

፡ ሃይ ሃይ!

ጸጥታ ይሁን....

እንተ የሠራህ ሁሉን

እምላክ ጋዳን ባርክ፤

ጋዳን ባርክ እምላክ

ጋዳ-ሉባን ባርክ፥

ሃሳብን አጥና

ፈረሰን አቅና

እምቦሳን አጥባ

ጊደሩን እርባ

ኮርማውን አለባ

ምድሪቱን እጽድቅ

ጠላትን እድቅቅ

ዝሆን-ጉሽ እድቅቅ

ጦርን አቅናልን

ገዳይ ጣልልን

ምርኮን አግባልን

ማርዳውን አጥልል

ጸጋን ለኛ እክል

ሥርዓቱን እውል

በዐሉን ዐድል

በዐሉን ዐድል....

ቀጥል!

፡ ሃይ ሃይ!

ጸጥታ ይሁን....

ለማዳ ጋልማ - አባ ጋዳ - (፲፱፻፳፪ - ዲሬ)

ው ሸ ታ ም

እሷ የደም እሳት የሳት!

እኮ! ትዝታኮ ለካ፣ ከቶውት ቅድስት ናት

ምንም ሕመም እይሰማት

እሷን፣ የእግዜር ፍቅር እንጂ፣ የሰው እሳቱም አይሞቃት!

ብቁ ናት ለካ ፍጹም ናት።

እነሱራፌል ኪሩቤል፣ በእሳት ሠረገላ ወርደው

በመለኮት ብርሃን አቅፈው

በአክናፋት አኮቴት ቀዝፈው

በኅብር አዝለው አንከባከበው

ሰባቱን ሰማያት መጥቀው

ሽቅብ ይዘው፣ ሽቅብ ይዘው....

እዎ ትዝታኮ ለካ

በሥጋዬ ልቡስ ሕመም፣ ሳትወሰን ሳትለካ

በምድር ሰጄት ሳትነካ

በሰው መውደድ ሳትረካ

ቅዱስ መንፈስ ያላበሳት

ብቁ ናት፣ ለካስ ፍጹም ናት

የሰው እሳት እማይሞቃት!

ከመላእክት ጋር አብራ፣ ከንፍ አውጥታ ተፈትልካ

ምንም ምንም ሳትነካ

በቃች! ትዝታኮ ለካ

ሰው አደለችም ቅዱስ ናት

የሰው ንዳድ እማይሞቃት።

ብቁ ነች አዎ፣ ፍጹም ነች፣

ምን ያረጋል.... ሰው አደለች።

እሷ የደም እሳት የሳት

እውነት የእውነት.... ውሸታም ናት።

፲፱፻፳፪ - ሰድለት ኪሎ

ትኩስ፡ የቡናው ሂሳይ ከተማ
 ያባ ጂፋር፡ ያባ ቡና፡ ያባ ጂማ
 ከፋ፤ የምንጩ አልጋ ከተራሮች ማማ
 ከቀይ መስኖ ማገፀን፡ የቀይ አፈር ግርማ፤
 ከፋ፤ ምድረ ዘለዓለም-አዝመራ
 ጥቁር ቡና፡ ውሀ-ጠይም ዘር ሲያደራ
 ከፋ፤ “ኮፊ” ሞክሼው፡ በአቦሉ ጀባ ሲጠራ
 ረዳው በነጌኔ ተራ
 የከፋ ወዝ፡ የቡና መገኘት
 ጉሙ፡ ዝናብ አቀፍ ደኑ
 ጭጋማ ከንፋ፡ ደመና ወሰኑ፤
 ያደን ምድር፡ አውሬ ከንፋስ ሲያጋፋ
 ባባ ጂፋር፡ በጀግና አገር፡ ከፋ፤
 የቀጭኔው ምጡቅ ግርማ
 የእሳት ዓይኑ፡ የነዳልጋ አንበሳው ጋማ
 በሌሊት ጥሪ ሲያሰማ
 ከፋ፡ ያባ ጂፋር፡ ያባ ቡና፡ ያባ ጂማ
 በንጋት አባል ሲያጠማ
 ትኩስ፡ የቡናው ሂሳይ ከተማ።

“እሳት ዐመድ ወለደ”

“አባቴስ ወንድ ወለድኩ ይበል፤
 ወለድኩ ይበል ይልቅ፡ በቃ፡
 በምላሱ እሚያመረቃ፤
 ወኔው በአረቄ እሚነቃ
 ልቡን በዓልት እሚደቃ
 በሄራ በነገር አሸሙር
 ‘በታክት በእንትሪግ’ አዙር
 ላሮጥ ላሸከረክር ሳዞር
 በብልጠት ባንደበት ንቃት፡ በመስሎ አስመስሎ መኖር
 ሲቷን በነገር መብስጥለጥ፡ ጋሰሞታን በምላስ ጦር
 ሁሷን ረትቼ አሸንፌ፡ በምጸት ወግ፡ በጌጥ፡ በ‘አሞር’፡
 ሲነጋ እንደአመድ አፋሽ ገል
 ሲመሽ እንደሸንቁር በርሜል
 የአግቦ ጢስ በማንቃረፋ
 ወሬ በማንሸራሸፋ
 ተሞልቶ በመተርተሩ፡
 ነፋስ ጠብቶ አየር ታልቦ
 የነገር ረሃብ ተርቦ
 ጉድ በማናፈስ ተስቦ

ከዚህ ቀድቶ እዚያ ዘንቦ

ውህ እንደማይቋጥር ገንቦ....

ላባቴ ተወልጀለት፣ ቅምጥል የልቡ ኩራት

ገሥላ የወኔው እሳት

ይመካ እንጂ ይንቀባረር

ይሞካሽ እንጂ ይገደር

የዘር ወጉ እንዳይደፈር

ደርሼለት እሱን መሰል

በተከለው እሚከተል

አባቴስ ወንድ ወለድኩ ይበል።

መሰል ወራሽ ተካሁ ይበል፣ የዘር ቅርሱን የሚያስፋፋ

ድል የሚመታ ሰተቴ፣ በነገር በአሸሙር ልፈፋ

በእግቦ እንደቅኔ ዘረፋ

በሽሙጥ ባፍ ዘለፋ፣

ይበል እንጂ 'እኔም ወንድ ወለድኩ

ባፍ እሚበልጠኝ አደረስኩ

በነገር እሚጥል ፈጠርኩ፣

ያባት ልጅ ያዘው ቅምጥል'

የደሙ ትክል የወኔው ሽል፣

ፈጠርኩ ይበል ቀበዝባዛ፣ እንደእዙሪት እሚፈትል

በምላስ ቀስት አነጣጥሮ፣ ቂም በልቦኛ እሚተክል

ደም በደም እሚያስተጣጥብ፣ ወገን ከወገን እሚያክል

እንደሥራ-ሥር ደብተራ፣ ላንቃው መርዝ እሚያቀላቅል

ውጋቱ ዘር እሚያጣጥል

እንደጦስ እሚደበልል

እንደዛር ውላጅ አሸሮ

ያጥንት ሰባሪ አቅሮ

አንደበቱ እንደወሰፈንጥር፣ ሾሎ ባስተናግር ቅጠል

አፈ-ጊንጥ ያብሾ ጡት ልጅ፣ ጥላ ወጊ ቀትራ-ፍልፈል

አሰላልሶ እንደወሳፈን፣ አሸልቦ ሲንበለበል

በከንፈር ፈግታ ከንፎ፣ ባፉ ጥላ-ወግቶ እሚገል፣

ደም-መራዥ ልጅ፣ ያፋፍ ላይ ድጥ፣ መስክ መሳይ ያሽሙር ይለል

የወሬ ማንፈሻ ጋሻ፣ ደርሼለት እሱን መሰል

በተከለው እሚከተል....

አባቴስ ወንድ ወለድኩ ይበል!"

'ስተማሩ' - ለማይምሩ አፈ-ሊቃውንት - (፲፱፻፷፩ - አዲሳባ)

ሐረር፡ የግንብ-አጥር ማጎደር

ያባአደሬ ያባድር በር።

ድባብ ሦራ

ቀደምት የከተሞች አባወራ።

አምባ ዙሪያ-ከብ መንደር

ከሸዋ በር ፋልአና በር፡

ሐረር ጀጉል የሁሉ ዕድር

በአትክልት ሆነ በጫት እግር

የጥጋብ የሲሳይ ምድር፡

ከዱክ በር እስከቡዳ በር፡ በአምስት ደጅ የምታጋፍር

ተትረፍርፋ ስትመግብ፡ ቀኗን ክለታክልቷ ቅጥር

ሌቷን በጨረቃ ችቦ፡ ጥላ ለእያ-ጅቦ ግብር።

ሐረር፡ ሸንጉሽ ሁሉን አቀፍ

በበተስኪያን በመስጊድ ሠልፍ

በጂጂጋ ኮረብቶች ዘርፍ

በአጥሮችሽ ቅስቶች መርገፍ

በነራምቦው ብዕር ንድፍ

በሸጎዬ ወሸባ እቅፍ

የተንቂጠቂጥሽ መንደር

ሐረር፡ የግንብ አጥር ማጎደር

ያባአደሬ ያባድር በር።

ድባብ ሦራ

ቀደምት የከተሞች አባወራ።

ለከበበው አሻግሬ - (፲፱፻፷፮ - ሐረር)

እውነት አሁን አንቺ እሷ ነሽ!

እሷ ነኝ በዩኝ ገድ የለም!....
ሁሉ ላፍ አልተፈጠረም
ቢሉም አፍ አይለው የለም።
ልወቀውና ላውጣ እርሜን፥
የለንት ዘመን ረሃቤን
ልጋረጠው በዓይንሽ ዓይኔን።
ልጅነቱን የዳኸኩበት፥ የለንት ዘመን ፈለጌ
በናፍቆት ቋት ተሰግለጌ
በጣር በምጥ አደገድጌ
በእግረ ሕሊና ጠርጌ
በትዝታ በዳሰላ፥ በፈለግሽ የናዳ ዳር
ሰዋትት ሰማለን በጣር
ዛሬ ያገኘሁሽ ባሣር
በለንት ዘመን የዕድሜ ምጥ
እውነት አንቺ እሷ ነሽ እርግጥ?!
መምሰልማ ትመለያለሽ
ማከልማ ታከያለሽ
የደም ግባቷን ተላብሰሽ
መጠሪያዋን ተሰይመሽ....
ያቺን የኔን....ያቺን የኔን

የኔን የመጀመሪያዬን
የጥንቱን የልጅነቱን
የለንት ዘመን ሕመሜን
የሕልም ዓለም ሰመመኔን
የት እረግሻት? የት ደበቅሻት?
ዋጥሻት?....

አጥንቷን በአጥንትሽ ለብሰሽ
ወዟን በላቦትሽ ታጥነሽ
በልጅነቷ ልጅ ሆነሽ
ገዷን በግንባርሽ ነድፈሽ
አበሷን አደብዝዘሽ
መልኳን በመልክሽ አክሰለሽ
ቡቃያዋን በዕድሜሽ ውጠሽ
በሰም ብቻ እሷን ሆነሽ
ማነሽ? እውነት አንቺ ማነሽ
እኮ ንገሪኝ እሷ ነሽ?

ገድየለም ንገሪኝ ሐቁን
እርግጥ አንቺ እሷ ነሽ አሁን!
ንገሪኝና ላውጣ እርሜን

የሰንት ዘመን ረሃቤን
 የጋረጠው ዓይንሽ ዓይኔን
 እርግጡን ብቻ የሐቁን
 የሰማይ የምድር እውነቱን
 የቁርጡን የእርሙን የእቅሬን
 ባይ እሳቲ አንቺ እፃ ነሽ አሁንን!

፲፱፻፶፭ - አዳማ

በራ፣ የመስቀል ደመራ

የአደይ ችቦ እየፋሙ፥ እየጋሙ
 ኢዮሃ እያሰገመገመ እየተመመ
 የመስቀል ደመራ

በራ።

በራ የአዲስ ዘመን ችቦ
 በመስከረም ለብል አብቦ

ከዋክብቱን ፈነጠቀ

ርጅቱን አንጸባረቀ

ተኳለ አዲስ ደመቀ

መስኩን በቀለም አዝርእት፥ በጥበብ አጥለቀለቀ

ሸለቆው ተንቆጠቆጠ፥ ተራራው አሸበረቀ

ኢዮሃ ኢዮሃ አበባዬ! ምድር ሕይወት አፈለቀ።

ነጋ፥ የአዲስ ዘመን ችቦ

ፈካ፥ ፀደይ አረብቦ

ሌሊቱ እንደጎሕ ቀደደ፥ ጨለማው እንደቀን ጠራ

እንደውቅያኖስ ዕፀዋት፥ እንደጠፈር ኮከብ ደራ

ምድር ሥጋጃ ለበለ፥ የጌጥ አልባሳት ተቀባ

ሰማይ በእልልታ አስተጋባ

ኢዮሃ መስከረም ጠባ።

ነጋ፥ የአዲስ ዘመን ችቦ፥ ምድር ሕይወት አፈለቀች

የምሥራች አዝርአቷን፥ አዲስ ቡቃያ ወለደች

የአደይ አበባን ለገሠች

ለአዲስ ዘመን አዲስ ብርሃን፥ አዲስ መስከረም ገበየች።

ነጋ፥ የአዲስ ዘመን ችቦ

ፈካ፤ ፀደይ አረብቦ

በራ፥

የመስቀል ደመራ።

መስከረም - ፲፱፻፳፫ - መስቀል አደባባይ

ጌ ራ

ጌራ ነበልባል ዘለላ

እንደመንጸባርቅ ጥላ

ሽልም ሽፋልሽ ሲያጠላ፤

ጌራ የፈተና መከር

የቁንጅና ራዕይ በር

እድብተሽ እንዳረህ ደለል

በልብ እሳት ለመዋለል

ሰቀቀን እስኪዘነበል

ጣር ለጣር ለመቀላቀል

ድንገት ደርሰሽ ለመንጣለል፤

ጌራ የልጅነት ፍቅር

ድብቅ የዕድሜ ልክ ምሥጢር

አይሆንም እንጂ ቢሆንሽ

ነፍሳችን ይኳረፍ እባክሽ።

ጌራ የኪሩቤል እሳት

በኛ በሙታን ሕዋሳት

ተግ ሲል ያይንሽ አልባት

ልብ እያየ ልብን ሲያጧት

ማቀርቀር እንጂ መደፋት

በግን ልብ ቆመው ሊያይዋት!

በግልምጫ ስታመንን
 አይታ ስታስደፋ ቀልብን
 እንደመለኮት እንቅታ፥ ሳትበደል እምትኮንን።
 ማስጣር እንጂ እፃ ሳትጥር
 ያየን እንደበላፄ-ሰብእ፥ እንጂ እንደ እሙ-ብርሃን ሳትምር
 አትተውም ጌራ አትለቅም
 መኩነን በቀር አታውቅም
 እሙ-ብርሃን ትምሰል እንጂ፥ እንደ እሙ-ብርሃን አትምርም፥
 እንኳንና ሰው ብኩነት መለኮት ወርዶ ቢያበራ
 ከቶም አትለቅና ጌራ
 እንዲያው እንደዘልማዱ፥ በእንቅልፍ ልብ እንጣራ
 ነቅተን በቅዠት እናውራ።
 በጥረት ጌራን ከታደግን
 ከእርካንዋም ከቶ ከታገድን
 ለብቻ የመኮራመት፥ የዕድሜ ጥሻ ነው የለመድን።
 እንደጮራ ድንገት ሰርቃ
 በጥሻ ዋሻችን ጠልቃ
 ወዲያው እንደመብረቅ መጥቃ
 በቁም ስታቃዢን አውቃ፥
 በቃን እንል ነበር ጣሯ፥ ይበቃን ነበር ብትተወን
 ችላ መቻል ብታስችለን
 የልብ ውጋት ሳትዋጋ

በሕልም ቤት ሳታናጋ።....
 ብቻ ጌራ
 ነችና የሕልም እንጀራ
 የምትመጣ ሳትጠራ
 ሂጅ ሳትባል የምትሄድ፥ የምትመነጠቅ በርራ
 እኛስ ይብላችልን ለኛ። መኮራመቻችን ፈርሶ
 ድንገት ከሙት-ዓለም ዋሻ፥ ገበያችን ተገርለሶ
 እንገት እንኳ እምንደፋበት፥ መተፋፈሪያ እስክናጣ
 እንደዘመናይ ባላንጣ
 በማታምንበት አጋልጣ፤
 የዕድሜ ወዛችን ፈለሰ
 ልጅነታችን ቀነሰ
 አሰበርግጋ ብትነድፈን
 አጋልጣ ብትሠወረን።
 ተይ እንል አትሠወራ
 ስሟ እንል በሕልም ጥሪ
 ወይ ፈጽመሽ እንል ቅሪ ፡
 “ነፍስ ሳይግል ነው እሚነድ?
 ሞት ሳይሞቱት ነው እሚለመድ?”
 ብላን ብቻ ብላን ትቅር
 እንዲያው እንዲሁ እንደ ምሥጢር
 እንዲያው እንዲሁ ሳትምረን

እንዲያው እንዲሁ ሳትተወን
 እንቅልፋችንን ሳትቸረን
 እንቅታ እንድትኩንን።
 ጌራ፥
 ያረቀቀሽ የአምላክ ሥራ፤
 ጌራ፥ የቁም ሕልም እንጀራ፤
 ጌራ፥ የዲቡ-ኩሉ ጡብ
 የሕዋው ፈተና ክቡብ
 የመስኮት ቅጣት ዕቁብ፤
 ጌራ የሰቀቀን ጽዋ
 “ዓይኑ በበላ ነው ዳዋ
 እሚበራይ እሚሰዋ”
 ብላን ብቻ ብላን ትቅር።
 “ላይችል አይለጥ” ብላን ሰውር።
 የነፍሰን ንዳድ ላትሞቃት
 የልብን ዋይታ ላትሰማት
 የብሊንን ምጥ ላታያት
 ምን ላይተርፈን ምን ላይተርፋት
 ብንወድም ወደድን አንልም?
 ብንነድም ነደድን አንልም? ...
 ምንም ሳንተነፍስ ኩርትም!
 ጌራ የውብ-ዓለም ብቁ

እስከዚህ ነው ኑሮ ጭንቁ
 ጌራ ይህ ነው የዕድሜ ብሩቁ?
 ምኞት ናዳ-ድጥ ነው ትጥቁ?
 የዕድሜ ብኩን ጣር ነው ለንቁ?
 ጌራ የሕልም-ዓለም ደለል
 ትዝታሽ ሞልቶ ሲቆለል
 ሲቃ ነው እሚኮለኮል።
 ጌራ የአቶን-ፍም ዘለላ
 ከገጽሽ የእሳት ከለላ
 ሽልም ሽፋልሽ ሲያጠላ
 እንደመንጸባርቅ ጥላ
 ተግ አትበይ ባይንሽ አልባት
 ልብ እያየ ልብን ቢያጧት
 የእዝን ቋት ላይተካላት
 ማቀርቀር እንጂ መደፋት።
 ጌራ የመከራ መከር
 የቁንጅና ራዕይ በር
 ሕልም አይቻለሁ ልናገር።
 አንቺ ስትሰቂ እኛ ሰንበር
 ሰንቀርብሽ እየሸሸሽን፥ ሸሽተሽ በማታውቂው አገር
 ሰንርቅሽ ተግ እያልሽብን፥ ረግጠን ከማናውቀው ጠፈር

አንቺ ታጅበሽ ስትበራ፣ የኛ ከንፍ ሊሰባበር
 አንቺ አንድያሽን ስትርቂ፣ እኛ ሰንወድቅ እኛ ሰንቀር፤
 ፍቺልን ጌራ ፍቺልን፣ ሰው አይከርምም ሕልም ጉርሶ
 በቅዠት ጠረንሽን ዳሰሶ
 በሽውታ-ተስፋ ደርሶ
 ቀን በቁሙ ካልጸለየ፣ ጌራ ያንቺን ኪራራይሶ?
 ምነው ያንቺስ ሩካቤ አቅም
 ከኛ እንጂ ወደእኛ አይዘልቅም?
 ሲላመዱለት እይለምድም?
 ሽቅብ ከራቀበት ወርዶ
 እንደሰው ለሰው ተጠምዶ
 በፍቅር እምላክ ተገዶ፤
 ፍቺልን ፍቺልን ጌራ
 ቀልብ እንዲህ ሰጣር ተድራ
 ከሕልውናችን ስብራ
 ያለዕጣችን ተሰባጥራ
 እንደሰሞነኛ ካህን፣ ነገ በእንቅልፉ ጣዕም ወድቆ
 ያለሱባዔ በምኞት፣ በተስፋ እጉ ብቻ ፀድቆ
 ያልደረሰበትን ደርሶ፣ ያላወቀበትን እውቆ
 በሰመመን መሶብ ብቻ፣ ከነፍሱ ረሃብ ተላቆ
 በፍስሐ ተፍለቅልቆ
 እንደአራሰ ነፍስ ፈንድቆ

ከረፈደ ጓላ ከርሞ፣ ነፍሱን ሲቃ ከማሰወረር
 ከቶ ሳይነቃ እንደሚቀር
 ዓይነቱ ነው የኛም መከር?
 ፍቺልን ጌራ ፍቺልን፣ ቀን ታልሞ ሌት ታልሞ
 ፍዳን ቃትቶ አጣጥሞ
 አይተረጉሙት ሕልም ነን፣ የሚደበቅ ተረምርሞ
 እንደሰሞነኛው ካህን፣ ከንጋት ቅዠት ጋር ወድሞ?
 በተስፋ እንደተዘረጋ
 ለመከራው ከሚያነጋ
 የማይነቃ የሚረጋ
 ዓይነት ነው ጌራ ፍቺልን? ማግረሺን በሕልም ጉጂ
 ጌራ ብርሃን ጌራ ቆንጆ
 ለተስፋችን ዕዳ ሆንነው?
 'እኛ ለኛ አንሾነው እልነው?'
 ሌት በቅዠት ተሰትረን
 ቀኑን በስቀቀን ታንቀን
 ዕድሜአችን በምኞት ታጥራ
 ፍቅር እንደዜ ነው እሚገል፣ እኛ ሰንቱ እንሙት ጌራ?
 ውሳኝን በውሉ ሳይኖር
 ተነጣጥለን ለመባከን፣ ለመንከራተት ለመዞር
 ተጣምረን ላንከራረም
 ተቈራኝተን ላንታደም

ላይነጋልን ላናጨልም
 ላንዳበል ላናገግም
 መባከን ከሆነ ፍቺው ብኩን ከብኩን እይሠምርም?
 ጌራ የለቃይ ስያሜ
 ለአንዲት ደቂቃ እንኳን ዕድሜ
 'ተሰፋ' ብንል ብለሽ 'እርሜ'
 የተንከራተተውን ሕልም
 የተቅጠለጠለውን ቅስም
 ስናታከት ለናደክም፥
 ብራቅ ዳዕፍን ተርክኮት፥ እንደማይነድ ያድባር ዋርካ
 በቁም ሞተን ሰናወካ
 ፈተናሽ ታልፎ ላይበቃ
 በቅዠት ላናመረቃ።
 ጌራ ብኩን ጌራ ብካይ
 ጌራ ከንቱ ጣር አሰልሳይ
 ጌራ የሕልም ዓለም ሰቃይ!
 ጌራ ሰቀቀን መከራ
 በቅዠት ከምንጣራ
 አይሆንም እንጂ ቢሆንሽ
 ነፍሳችን ይኳረፍ እባክሽ።
 በቁም ቅዠት እንወያይ
 በምኞት ጣር እንተያይ
 ይብቃን ደህና ዋይ፥ ደህና ዋይ።

ጌራ ነበልባል ዘለላ
 እንደመንጸባርቅ ጥላ
 ሽልም ሽፋልሽ ሲያጠላ።
 ጌራ የፈተና መከር
 የቁንጅና ራዕይ በር
 እድብተሽ እንደአረሀ ደለል
 በልብ እሳት ለመዋሰል
 ሰቀቀን እንዲዘነበል
 ጣር-ለጣር ለመቀላቀል
 ድንገት ደርሰሽ ለመንጣሰል፥
 በለዘብታ ለማመነን
 እንደመለኮት አንቅተሽ፥ ላትበደይ ለመኩነን።
 ጌራ-ሽልም ጌራ-ስውር
 ገጸ-ረቂቅ ልበ-ነብር
 እሙ-ብርሃን መስል ጌራ፤ እንደ እሙ-ብርሃን እማትምር
 ሽሽግ የዕድሜ ልክ ምሥጢር
 ጌራ የልጅነት ፍቅር....
 አይሆንም እንጂ ቢሆንሽ
 ነፍሳችን ይኳረፍ እባክሽ።

ማይጨው

የማን አንደበት ነው ማይጨው
ያንቺን ሲክል የሚነግረው?
በማን የብዕር ቃል-ደም ነው
ታሪክሽ የሚነደፈው?
ማይጨው እግዚአ ላንቺ ቆሌ
አገር ውሀ-ገባ-አሞሌ
የሆነብሽ የአላት ምፅዓት
በነጭ አረመኔ መዓት
የመድኃኔ ዓለም ቀን ቅጣት፤
እንዲህ ነበር ብዬ ላልጥር
ያንቺን መቅሰፍት ያንቺን ዕድር
ላይጽፈው የገኙ ሰው ብዕር፤
ያንቺን የአርባ ዓመት ቂም በቀል
ያንቺን ዕብሪት ያንቺን በደል
አስቀድሞ እንደተባለው
“እግዚአብሔርና ታሪክ” ነው
ፍላግሽን የሚጽፈው
ፍርድሽን የሚቋቋመው+....
ያገር ጉበዛዝ ያገር ወንድ
በነጭ አረመኔ ሞገድ፥

ያገር ሕፃን ያገር ወላድ
በእቶን የመርዝ እሳት ንዳድ፥
እንደፍካሬ ኢየሱስ ቃል
በፋሽበት ሲክል ሲጣል፥....
ማይጨው እግዚአ ላንቺ ቆሌ
አገር ውሀ-ገባ-አሞሌ
የሆነብሽ የአላት ምፅዓት
የነጭ አረመኔ መዓት
በግኝት ብዕር ላይቀመር
የመቅሰፍትሽ ሲክል ድንበር
“በእግዚአብሔር-በታሪክ” በቀር
በቁም ሮሮ ላይሠፈር
ላይመጠን ላይነገር።
በማን አንደበት ነው ማይጨው
በማን የብዕር-ቃል-ደም ነው
ሲክልሽ የሚነደፈው?

፲፱፻፶፰ - ማይጨው

ድሬ-ዳዋ

ዲሬ-ዳዎ ድሬ-ዳዋ

የምሥራቅ አድባር ጥላዋ

ላገር ጉሣ ድምር ጽዋ

ጎብረ-ጠባይ ማጥለያዋ፤

ድሬ-ዳዋ ውስጠ-ደማቅ

ሽፍንፍን እንደላደር ጨርቅ፥ ብልጭልጭ እንደሩቅ ምሥራቅ

ያውራ ጉዳናሽ ዛፍ ጥላ፥ ጋርዶሽ ከንዳድሽ ብራቅ፥

ድሬ-ዳዋ ዲሬ-ዳዎ፥ የማእጠንትሽ ወዝ ብርጉዱ

ውል-ውል ሲል በቀትር፥ ከላጋር በር ማልካ ጃብዱ

ከጋንዳ ቆሬ ካዚራ

ከአፋታ-ኢሳ ቃፊራ

ከማጋላ ጋንዳ-ጋራ፤

በረድ ሲል ጥላሽ ሲወርድ፥ ቆሌሽ ቀይሮ ሲወጣ

በሽርጥ በሻሽ በቁምጣ

በመለዮ በባርኔጣ

በየጉድባሽ ጫት ሲለጣ፥

ጣይ ያደከመው ወፈፈሽ፥ 'አራራ' ጥሎት ሲንጣጣ፥

ብሌኑ እንደጎሽ-ግት ደምቆ

በንዳድሽ ግለት ሞቆ

ጉድ ከየእንደበቱ ፈልቆ

በንቱ ቋንቋ ተድብለቅልቆ፥

ከትምባሆሽ ሠረት ጨምቆ

ጫት ከአብሾሽ ወዝ ተማጥቆ

ድሬ ምድረ-ላቦት ዘፍቆ፤

ድሬ-ዳዋ ቁሉቢ በር

የለንቱ ዘር የእኩል እገር

ዲሬ-ዳዎ ድሬ-ዳዋ

የምሥራቅ አድባር ጥላዋ

ላገር ጉሣ ድምር ጽዋ

ጎብረ-ጠባይ ማጥለያዋ።

፲፱፻፳፭ - ድሬ-ዳዋ

ተወኝ

ሳታሰታምም አትመመኝ
ሳትወሰደኝ አታንጠልጥለኝ
ይቅር፥ አንጀቴን ቁረጠኝ
ጋሽዬ፥ አልወድሽም በለኝ።
እጅ እጅ አልበል አታባከነኝ
ባክህ፥ ወንድ ነው ቆራጡ፥ እንትፍ-እርግፍ አርገህ ተወኝ።
አየህ፥ እንዳንተ እባት አለኝ
ሴት በወለድኩ ተዋረድኩ፥ ረከሰኩ ቀለልኩ እግራለኝ፥
እኔም እንዳንተ እህት አለኝ
ሥጋሽን ሳይሆን ልብሽን፥ ከፍተሽ ጥለሽ ነው እምትለኝ
እና ተወኝ፥ ባክህ ተወኝ፤
እንዳንተ እኔም አለኝ እናት
የሴት ቁንጮ እምመሰላት
ጎረቤት ፊት እምታፍር፥ እንዲህ ሆነችልሽ ሲሷት!...
እና፥ እልሆንሽም በለኝ
ባክህ እንጀቴን ቁረጠኝ...
ፍቅር እንደሁ የኔ ይበቃል፥ ላንተም ለኔም እኔው ልወደድ
ከዘመድ ግንባር ደብቂ፥ እኔ የብቻዬን ልንደድ፥
ብቻ፥ ከወጥመድህ ለየኝ
አልችልህም፥ ንቀህ ማረኝ

ካንተም ከሰሜም ከቤቴም፥ ያጣሁ ብኩን አታድርገኝ፥
ባክህ፥ እንጀቴን ቁረጠኝ
ተወኝ፥ ተወኝ፥ ተወኝ።

፲፱፻፶፯ - ኒው-ዮርክ

ድንቅም አደል?

እስቲ ሰው ሞልቶ ባገሩ....

ተትረፍርፎ በየበሩ....

እያንዳንዱ በየግሉ

እንደዘበናይ ዕድሉ

ተገንጥሎ ለበኩሉ

ለየፊናው ለየቅሉ

ከነፍሰ ወከፍ መደበሩ

አንድ ራሱን መሰወሩ

ለብቻው መነጋገሩ

ከጥላው መመካከሩ

በነፍሰ ወከፍ መደበሩ

ከሕልሙ መመሳከሩ፤....

ብቸኝነት ውጦት ሁሉ

ለፍሬም ባይሆን ለቃሉ

የተሰፋን ችቦ መሳሉ፤

ለውኑም ባይሆን ላመሉ

እንደዘበናይ ዕድሉ

በምኞት ሉስ መዋለሉ፤

“ከዘመድ ከወዳጅ ጠለል”

ከሰንቱ ‘መዓት’ መካከል

ለየብቻው በመገንጠል

በሕልም ዓለም ለመንጠልጠል

ተደባብቆ ሲበሰለሰል

ጉድም አደል? ድንቅም አደል?....

‘ለብቸኞች’ - ፲፱፻፶፱ -አዲሳበ

አብረን ዝም እንበል

ከሰው መንጋ እንገንጠል

ለአንድ እፍታ እንኳ እንገለል

በእፎይታ ጥላ እንጠለል

ዝም ብለን አብረን ዝም እንበል።

ምነው እዋሽ ማዶ ቆቃ፥ እሸለቆው ግርጌ ሸሽተን

የቆቃን ለቆቃ ሰምተን

ሲቃውን ሲሰብቀው አይተን

ለቀቀኑን ተወያይተን

የምሽት ጀምበር ቢውጠን?....

ወሀ እንደዱታ ሲተምም፥ በድን ሸለቆ ሲናገር

በሰማይ ፈረሰ ተጭኖ፥ ከእፅናፍ አፅናፍ ሲንደረደር

ሲያጉተመትም ሲያስገመግም፥ በዓይነ-ሕሊና ለመመስከር

ሳንጨነት ሳንገደር

ለማንም ምንም ሳናዋይ፥ ሳንናገር ሳንጋገር

ከዓይንሽ ከልብሽ ከልቤ፥ እዋሽ ማዶ አብረን እንብረር።

እዋሽ ማዶ አብረን እንውረድ

አጉል ነው ብለንም ሳንፈርድ

ድንቅም ነው ሳንል ሳንወድ

ዝም ብለን አብረን ብንወርድ....

ከሰው መንጋ ተለይተን

ከጠረኑ ተነጥለን

ከጉምጉምታው ተገንጥለን

ከኳኳታው ብንከለል....

ከላንቃው ከድምፁ ሸሽተን፥ በእፎይታ ጥላ እንጠለል

በቆይታ፥ በፀጥታ፥ ዝም ብለን አብረን.... ዝም እንበል።....

መቸሰ አይሆንም ካልሽ ቅሪ

ግድየለም አትገደሪ

ልቦናሽ በመተረልሽ፥ ባሳደረብሽ እደረ፤

ተስፋ መቀነት ነው መቸም

የሰው ልብ አይችለው የለም

ብቻ ዳግመኛ ሞት ሳንሞት፥ አዲስ ቀን ሳይጨልምብን

ድፍን ደመና ሳይቋጥር፥ ከረምት ውርጅት ሳይወርድብን

ኮከባችንን ሳንጠራ፥ ሳንቆጥርባት ሳትቆጥርብን

ሞራችንን ሳናሰነብብ፥ ሳናሳያት ሳታይብን

ጨረቃን መስከሪ ሳንል፥ ሳናውቅባት ሳታውቅብን

እዋሽ ማዶ ቆቃ በርረን፥ ባክሽ ጀምበር ትጥለቅብን።....

ወሀ እንደዱታ ሲተምም፥ በድን ሸለቆ ሲናገር

በሰማይ ፈረሰ ተጭኖ፥ ከእፅናፍ አፅናፍ ሲንደረደር

ሲያጉተመትም ሲያስገመግም፥ በዓይነ-ሕሊና ለመመስከር

ሳንጨነት ሳንገደር

ለማንም ምንም ሳናዋይ፥ ሳንናገር ሳንጋገር

ከዓይንሽ ከልብሽ ከልቤ፥ አዋሽ ማዶ አብረን እንብረር።

ከሰው ኳኳታ እንነጠል

ለአንድ አፍታ እንኳ እንገለል

በእፎይታ ጥላ እንጠለል

ዝም ብለን አብረን ዝም እንበል።

፲፱፻፷፩ - ቆቃ

አ ሥ መ ራ

ምነው ሁሉ እንዳንቺ አሥመራ

እንደከተሞች መዲና፥ አቀያየሱ ቢጠራ፤

ያውራ ጉዳናሽ ጠለላ፤ ሁሉን በእኩናት እየጠራ

አሥር ሰዓት ላይ ሲደራ

ለመንገደኛሽ መዝናኛ፤ ሲያጠላ ሲያብብ ሲያፈራ፤

ምነው ሁሉ እንዳንቺ አሥመራ

አደባባይ ሲያነጥቱ

አድባራትና መስጊዱን፥ ካቴድራሉን በየረድቱ

ዝቦታውን በየመልኩ፥ እንዳውታር እያሰለፉ

በፀግ እየደረደሩ

በሥምረት እያመሙሩ

በውበት እያዳበሩ

እያሳመሩ ቢያደሩ፤

በየከፍሉ በየበሩ፥ በየመልኩ በየተራ

ፋናሱን እንደደመራ

በና ቤቱን እንደሾራ

ምነው ሁሉ እንዳንቺ አሥመራ

እንደከተሞች መዲና፥ አቀያየሱ ቢጠራ።

፲፱፻፺፮ - አሥመራ

ወንድ ብቻውን ነው እሚያለቅስ

ከወሳድ ከሰው ርቀ

አንድነት በአንድነት ታጥቆ

ተሸሸጉ ተገልጹ ተሸግቶ ተሸጋፍ

ከቤተሰቡ ተደብቆ

መሸቱ፣ የግታ ግታ ነው፣ ሌት ነው የወንድ ልጅ እንግዳ

ብቻውን ነው የሚረታው።....

ብቻውን ነው የሚረታው።....

ቸሉ፣ ወጡ፣ ተዉብጡ፣ ተግምጦ ተግጥሮ

በሊቃ ጉት ተወጥሮ

አንደደመና ተቋጥሮ

እውብጥ አንድነት ተተብሮ

መሸቱ፣ ረፍዶ፣ ጀምበር ጠልቆ

የዉለግ ደባብ ወድቆ

በአንትልፍ ጥላ ሲከበብ፣ በህምታ ሲጥጥ አገር

ፍጡር ሁሉ ተበለጸገ፣ ብቸኝነት ብቻ ሲቀር....

የጊላ የጊላ፣ ግታ

ምድር አገሩ በእርዳታ

ግድነት በአንትልፍ ሲያስፈታ

ሁሉ በእርፍት ግለጽ ርቀ፣ ብቸኝነት ብቻ ሲቀርብ

ያኔ ነው ወንድ ግድነት የሚረታው

የብቻ፣ እንባ ወዘ እሚነጥብ።

ብቻውን ነው፣ ብቻውን ነው

የእንባ ግለጽ ለብሎ ነው

ወንድ ልጅ ወዘ እሚነጥብ።

ዕግውን ለብቻው ቆርሶ

ብቻውን ለተቀን ጉርሶ

ብቻውን ግለጽ ለብሎ

ዝናውን ሣግ ሸፍኖ

ከብሩን በሰቆቃ ለፍኖ

ሌሊት፣ የግታ ግታ ነው

እት እንቁን እሚነጥብ።

እሱሄውን እሚረገፈው

ከግድነት ብሌን ግር ተወጥሮ

ከአንድነት ሲታ ተቆርጦ

ደግ ለልጥ ፍጽ ለምጥ

ከእሱው ወዘ እቶን ተፈልጦ

እንደጠፈር-ብሬት እምብርት

እንደእሳተ ገጥፋ ጉት

ኒት ነው ወንድ ልጅ እንግዳ

ደግ ነው፣ ፍጽ ነው እሚያነጥብ።

ንጥረ ሕዋስ ነው ሰቆቃው

ረቂቅ ነው ምሥጢር ነው ጣሩ፡ - ብቻውን ነው የሚረታው፡

ብቻውን ነው የሚረታው።

ችሉ፡ ወጦ፡ ተጨብጦ፡ ሰቀቀኑን በሆዱ አጥር

በአንጀቱ ገበና ተብሮ

ወሎ ጭጭ እፍን ብሎ፡ እንደደመና ተቋጥሮ

ጣሩን ወጦ ተጣጥሮ

በሊቃ ግት ተሰትሮ፡....

ከወዳጅ ከዘመድ ርቆ

ከቤተ-ሰው ተደብቆ

አንጀቱን በአንጀቱ ታጥቆ፡

ተሸሸጉ ተከናንቦ፡ ተሸግቆ ተሸምቆ....

የብቻ ብቸኝነቱ፡ የጭሰግ ልብሉ እስኪደርስ

በዓይን አዋጅ ሃሞቱ እንዳይረክስ

ቅሰው በገበያ እንዳይፈሰ

ተገልሎ በእኩል-ሊት፡ ወንድ ብቻውን ነው እሚያለትበ።

ለዘመድ ሽጥጥላቶት - (፲፱፻፶፭ - አምቤራት ሐሊ)

ወደባችን ለገባችሁ ጥሩ ጥሩ

ወደባችን ለገባችሁ ጥሩ ጥሩ

ት ዝ ታ

ዓይንህን በዓይኔ ፀንሼ፡ የቀስቱን ራራ እንደቋጠርኩ

ሌሊት በሕልሜ አማምጧህ፡ ሕመምህን እየፈጠርኩ

ቀን ጥላህን እንደለበስኩ

የፍቅራችንን ነበልባል፡ በቁም ሰመመን እንዳቀፍኩ

ልብ ወሰጥ እንዳይሙት ሙሽ፡ የሲቃ ስልት እንዳቃጨልኩ

የነፍሴን የእሳት ዘለላ፡ ጉዳናህ ላይ እንዳነጣብኩ

እንደገደል ዳር ቁጠማ፡ የሥጋት እንባ እንደቃተትኩ

ሕይወቴን ሳንተ እንዳሸሉብኩ

ሕልምህን በጂ እንደዳሰስኩ

ያን የመጀመሪያ ሞቱን፡ በመሸ ቁጥር እንደሞትኩ

አለሁ፡ እንደብኩን መረብ፡ ትዝታህን እንዳጠመድኩ።

፲፱፻፶፱ - ጋርባ - ጉራቻ

አዘቦን ዳግም አየኋት

ዓይን ግየት ነውና እሚያቅ

የብርሃን ዕድሜ አዚሙ እስኪያልቅ

ከአሥራ አራት ዓመት በኋላ፣ ዳግም አዘቦን አየኋት

ዙሪያ ቅጽሯን አስተዋልኳት

አጠናኋት፣ አዳመጥኳት

ገሮ ማዳመጥ ነው ከፍሉ

ተቀባይ ሕዋሱ እስካሉ

እና አዘቦን ሰማኋት

ከአሥራ አራት ዓመት በኋላ፣ ተመልሼ እዳመጥኳት

እና ዛሬስ፣ እንኳን አልኳት

ያኔ ድምጿ ከሩቅ ነበር፣ እንደሚችሉ ሳል ሲል የሚለው

የልሳን ሲቃ ጥላ ነው

የከፉ ቀን የቅዠት ጣር፣ ብዥላ እላሙ ነው እሚታየው

ያደባባይዋም ሳይ ጭጋግ፣ የጥንብ እንሳ አከናፍ ብቻ ነው።

መሬቷ እንደሞረድ ስለት፣ ጥርጿ ሲፋጭ እንደ ደወል

ሰቆቃ እንጂ እኮ ድምፅ አደል!

ያሞራው ጥላ እንደጉም፣ ከጣራ በላይ ሲቃጨል

ሰው እንደ አይጥ በየጥሻው፣ ሲጥ ሲል እንደ ግንደ በል

ሰቆቃ እንጂ እኮ ድምፅ አደል።

ዛሬ ግን ጤና ይታያል

ሕፃናቱም ይቦርቃል

ከብቱም እንደልብ ይግጣል

ሰውም ያወጋል ይስቃል

“ዝ ኾነ ኾይኑ” እንኳን ይላል፤

ከየምድጃው ዳር እሳት፣ ከየጣራው ጢስ ይናኛል።

ዓይን ግየት ነውና እሚያቅ

የብርሃን ዕድሜ አዚሙ እስኪያልቅ

ዳግም አዘቦን አየኋት

ከአሥራ አራት ዓመት በኋላ፣ ተመልሼ አስተዋልኳት

እና ዛሬስ እሳይ አልኳት።

፲፱፻፳፫ - መቀሌ

እንዳይነግርህ አንዳች እውነት!

ደንስ ጉበዝ! ደንስ ጀግና

ክራሻትክን አውልቅና

ሃሳብክን ልቀቀውና

ኮትክን ሸግዝክን ጣልና

ርገጥ፥ ጨፍር፥ ደንስ ጀግና!

ያን የሙዚቃህን ናዳ፥ የኮንትራባሱን መብረቅ

ልቀቀውና ይድብለቅለቅ

ምድር በሆይታ ይጥለቅለቅ!

ምንምምንም እንዳታሰብ፥ ሁሉን-ሁሉን እንድትረሳ

ደንስ! ካካታው ይነሳ

ጨፍር፥ ወሰሉ እስኪበሳ

ሃይ-ሃይ! ዋይ! ሃይ-ሃይ! በልበት

የጃዝ ፋንፋር አንኳኳበት

ራስክን እንዳታሰብበት

ሆ! በል እሪ! በል ምታበት

ፎክርበት፥ አቅራቢት

አናፋበት፥ ሸልልበት

የሊቃ ሳቅ እስካካበት

ሆያ-ሆዬ! በል ጨሽበት

ኡኡታህ መንኮራኩርክን፥ እስኪያሰጥመው አጓራበት

ጭንቅላትክን ግዘፍበት፥ ውቀጥበት፥ ውገርበት፥....

ዝግ ብሎግ ያስበ እንደሁ፥ ይነግርሃል አንዳች እውነት!

፲፱፻፳፫ - አዲሳባ

የቴዎድሮስ ስንብት ከመቅደላ

ተስፋ ባጣ ምድረ በዳ

ያንድ እውነት ይሆናል ዕዳ፤

እና ትንፋሼ አልሆነችም፤ ሆኗቸው መራር መካሪ

“ሩቅ አላቢ ቅርብ አዳሪ፤”

እውነት ላንቺ መች ተስፋ ናት፤ ጉስቁል ልሳንሽን ነከላሽ

ክንድሽን ካዘለ ቅርስሽ፤ መጠላለፍ ሊሆን እጣሽ

ከእንግሊዝ የሞት አማልክት፤ መተናነቅ ሊሆን ድርሻሽ

መልመጥመጡ፤ መሸቆጥቆጡ፤ መስሎሽ ደንገት የሚያዋጣሽ

የኔ እውነት ሆነብሽ ዕዳሽ።

ወራሪም ፈጣሪን ላያቅ

የጣሰውን በሰሷል እንጂ፤ ወድቋል ብሎ ግፉ ላያልቅ

መች ትተርፈያለሽ ኢትዮጵያ፤ ሕዋሰሽ እብሮኝ ካልሠራ

አንገትሽ ብቻ መቅደላ፤ አፋፍ ወጥታ ብታበራ

የቀረው ሠራ-አከላትሽ፤ በየጥሻው ተዘርዮ

ከአባት በወረሰሽው ንፍገት፤ ነብዞ ደንዝዞ ተቀብሮ

ባጉል ወጌሻ ታጅሎ

እጅና እግርሽ ታሸቶ ዝሎ

እኔን ለጥንብ አንላ ጥሎ፤

ከደቀቀ ከደከመ፤ ከንድሽ አልነሣ ካለ

ሞት እንጂ ለኔስ ምን አለ?

ሆኖም ጉስቋላ አልምሰልሽ፤ የሚያዝንልኝ አልፈልግም

ጠላትሽን በክንድሽ እንጂ፤ በእንባሽ ወዝ ባላሸንፍም

የልቤን ፍቅር በስተቀር፤ እግወርስሽም ውል የለኝ

የኮሶ ሻጭ ልጅ ደሃ ነኝ።

ደሞም ያላንቺ የለኝና

ድሌም የተስፋ ጉሕ ባይሆን፤ ከሞት ጋር ትግል ነውና

ከዚህ ሌላ ትእዛብት ውረሽ፤ ሳይነጋ እንዳስመሸሽብኝ

ጊዜና ትውልድ ይፍረደን፤ ሳልነቃ እንዳስረፈድሽብኝ።

ያም ሆኖ ስራሰሽ እንጂ፤ ለኔ ከቶም አታልቅሺ

አንቺ ነሽ እንባ እምትሺ፤

የእምነትሽ መተማሰሪያ፤ ውልሽ ስተላቀቀብሽ

ላንቺ ነው እንባ እሚያስፈልግሽ።

አዎን፤ ይኸን እወቁልኝ፤ ምስክር ሁኑኝ ስማዕታት

ለሷ ነው እንባ እሚያስፈልጋት።

ከጠላቶቼ ጭብጥ ውስጥ፤ ቅንፋሼን በጂ ስነጥቃት

ሞቴን ከመንጋጋቸው ውስጥ፤ መንጭቄ እኔው ስሞታት

ላገሬ ብድር ልከፍላት

የነፈገቺኝን ፍቅር፤ በራሴ ሞት ልለግላት

ዳግም ከሞቴ ባንኚ፤ በመንፈስ ጣር ስሞግታት!....

ያኔ ነው እንባዋ የሚያጥራት።

ሰለዚህ ለራሰሽ እንጂ፥ ልቅሶሽ ለኔ ምን ሊረባ
 ብቸኛ ምሬት ነው ኃይሉ፥ ወኔ መስለቢያው ነው እንባ።
 እና ለራሰሽ እዘኚ
 እንጂ ከቶ ለኔ አትባከኚ።
 ይልቅስ ተረት ልንገርሽ፥ የተባከ ከእንግሊዝ ዘንድ
 እጅህን ሰጥ አሰኝ ፈረንጅ፥ እጅ ተይዞ ሲወሰድ፥
 ምን እጅ አለው የእሳት ሰደድ?
 አያውቅም ከንዴ እንደሚያነድ።
 ዳዊት እንዲያ በበገናው፥ ማልቀስ ማሳዘን መያዙ
 ይኸ የጉልያድ ውላጅ፥ ቢበዛበት ነው መዘዙ
 ምንጩ እንደአሸን እየፈላ፥ አገሩን ምድሩን ማንቀዙ
 ቸግሮት ነው፥ መጋፈጡ፥ ከሰንቀ መወናጫ
 በባላንጣው ሳቢያ ምክንያት፥ የራሱን ወገን ማርገፋ።
 ታድያ እንግዲህ እንቺ ኢትዮጵያ፥ እኛስ ልጆችሽ ምንድነን
 አመንኩሽ ማለት የማንችል፥ ፍቅራችን የሚያስነውረን
 ዕዳችን የሚያስፎክረን
 ግፋችን የሚያስከብረን
 ቅንነት የሚያሳፍረን፥ ቂማችን የሚያስደስተን
 ሼረ ምንድነን? ምንድነን?
 አሜክላ እሚያብብብን
 ፍግ እሚስመልምብን፥

ከአረም ጋር ያፈራን ጊንጦች፥ ከእንክርዳድ ያልተለገን ዘር
 ግርጹ ከምርቱ ተግጥቆ፥ ከቶ ያልተበራየን መከር
 ምንድነን? ምንድነን እኮ?
 አረጋጂውን ባንቀልባ፥ ከምንሸከም እንኮኮ
 ጉልግላውን ከወኔ ጣር፥ ካልፈታን ከፍርሃት ምርኮ
 እንደወዶ ገባ ወደል፥ መጠለን ከሌት ታኮ
 ካታተን፥ ምንድነን እኮ? ...
 አየሽ አንቺ እግግ ኢትዮጵያ፥ አየሽ አንቺ እናት ዓለም
 ታል የእምነት ዕዳ ነው እንጂ፥ ያባት የናት እኮ አደለም።

ያም ይቅርና መርዶ ሳርዳሽ፥ ሰሚው እኔ እንደሰግሁት
 እርም በልተሽ ከምትቀሪ፥ ሰሚ፥ ገብርዬንም ጣሉት።
 እስቲ እንግዲህ በይ ፍረጃች፥ ከእንግዲህ እኔ ፍሬ አላይም?
 “ዘርቶ መቃም ወልዶ መሳም”
 አባባል ለኔ አይባልም?
 እስቲ ገብርዬን መሰል ዘር፥ ፍሬው ከቶ አይለመልም?
 እኔስ ዘር ዘራሁ አልልም?
 ምኑ ፍንጭትከን ገብርዬ፥ ያን ፍንጭትከን አዉለሙት
 እንደረት ልግ አክሰሉት
 (እንደተቀረጸው መሆኑን ማሳሰቢያ)
 ከጡቶችሽ አትፍ ነጥቱ፥ ከግላግሽ ፍትር ቀርጠው
 እውነትን ቢገሉ እንዲህ ነው፥ ፈገገታውን አዉለሙ።

እስቲ እባክህን ገብር፡ የዛሬን እንኳ በተህ ሙት
 በሐድላ ጥቅርኝ እንደላጀሉት
 እንደሐድሳድ ጥፋት ጡት
 እርግ ጉሳ እንደተለሙት
 ረገጥታህን አያጥቁት።
 እምቢ በላኛው ገብር፡ በእባት ግሬ እንዳስገዛተት
 በሙዞ እንዳሳገዱት
 የነፍሱን ሮፊ ብርሃን፡ ከገጽህ እንደተበሩት
 ዘለዓለም ሳያወልሙት
 ወንድምዬ እምቢ በላኛው፡ የዛሬን እንኳ በተህ ሙት።
 ያለፈ ጥረታችንን፡ ሳለታምሙ ትዝ ቢለኝ
 ከጥከርነው ነገር ይልት፡ ያልጥከርነው ነው እግጥወኝ።
 እና በጌ ይሁንብህ፡ ሙግሁ፡ በተህ ተተበለኝ
 እኔም ሳጥይህ አድምጠኝ
 እኔህን በጥ አለኝ ፈረንጅ፡ እኔ ተይዞ ሊወበድ
 ምን እኔ አለሁ የእሳት በደድ?
 አያውቅም ከንዴ እንደግያንድ።

ለዓለማዊሁ ቴዎድሮስ - (I፱፻፶፮ - ደሴ)

ወደብኩ ሲሆን በተሰማራት ጥቅርኝ ስህተት አቅርቤ ..

በወደብኩበት ሲሆን ስህተት አቅርቤ ስህተት አቅርቤ ..